

dragostea
e un câine
venit din iad

charles
BUKOWSKI

61 de poeme erotice

în traducerea lui **dan SOCIU**
cu ilustrații de **GORZO**

POLIROM

dragostea
e un câine
venit din iad

charles
BUKOWSKI

61 de poeme erotice

în traducerea lui **dan SOCIU**
cu ilustrații de **GORZO**

POLIROM
2007

Charles Bukowski, *Love Is a Dog from Hell – Anthology*
Copyright © 1977 by Charles Bukowski. All rights reserved.
© 2007 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-7704-7
ISBN PDF: 978-973-46-7705-4
ISBN print: 978-973-46-0708-2

Ilustrații de Dumitru Gorzo

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

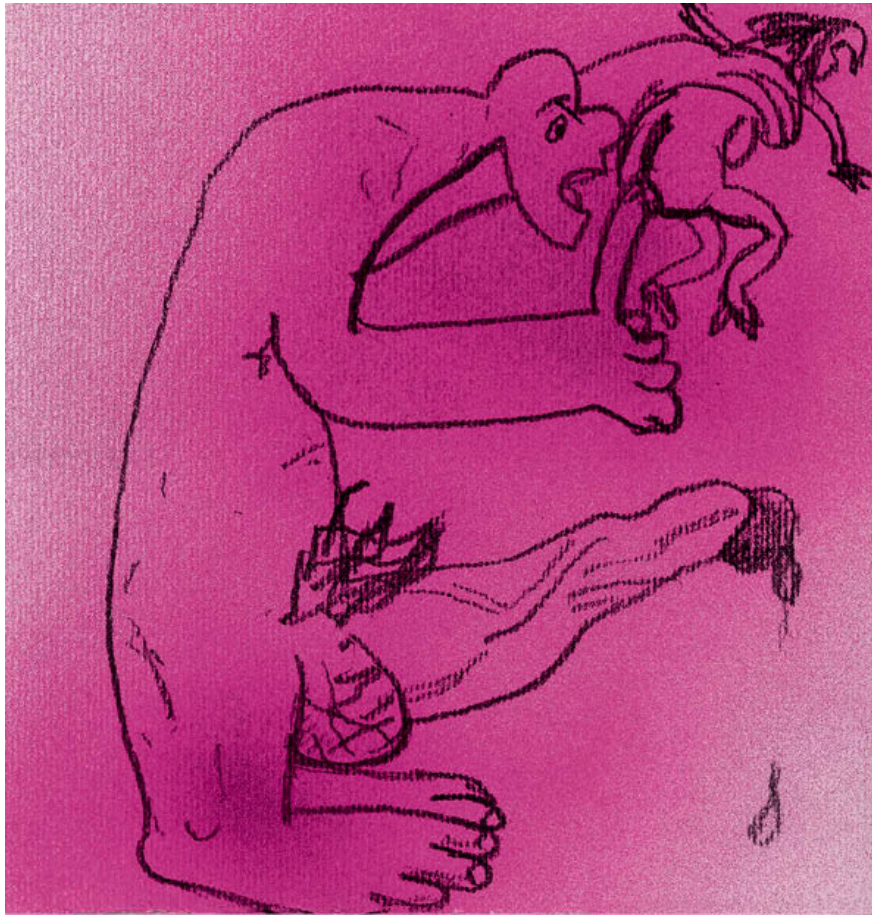

CHARLES BUKOWSKI s-a născut în Germania, la Andernach, în 1920. Când avea doi ani, părinții lui s-au mutat în Statele Unite, stabilindu-se în Los Angeles, unde scriitorul a copilărit și și-a petrecut cea mai mare parte din viață. A studiat la Los Angeles City College, dar a abandonat cursurile și a dus o viață dezordonată, scriind cu pasiune îndârjită și schimbând diverse slujbe pentru a supraviețui: a lucrat într-un abator, într-o fabrică de biscuiți pentru câini, a fost spălător de vase, șofer de camion, funcționar de poștă etc. A publicat prima povestire la douăzeci și patru de ani, iar în 1960 a debutat cu un volum de versuri. Încetul cu încetul, valoarea operei sale a început să fie recunoscută, iar în 1969 Bukowski a semnat un contract de exclusivitate cu Black Sparrow Press, ceea ce i-a permis să renunțe la slujba din acel moment și să se dedice exclusiv scrisului. Autor prolific, a publicat numeroase volume de poezie, antologii de povestiri și romane, devenind unul dintre cei mai citați scriitori americani contemporani. La Editura Polirom au mai apărut până în prezent, unele în mai multe ediții, romanele *Femei*, *De duzină*, *Hollywood*, *Factotum*, *Șuncă pe pâine*, volumele de povestiri *Dragoste la 17,50 \$*, *Povești despre nebunia obișnuită* și *Muzică de belele*. Charles Bukowski a murit în 1994, în San Pedro, California.

curvei care mi-a furat poemele

unii spun c-ar trebui să ne ținem departe
resentimentele de poezie,
să ne ținem abstracti, și au într-un fel dreptate,
dar, hiiisuse! doișpe
poezii pierdute și nu păstrez copii și ai și picturile
mele
cele mai bune; e sufocant:
vrei să mă distrugi cum vor toți?
de ce nu mi-ai luat banii? de obicei asta fac curvele,
îmi curăță buzunarele
când sînt prăbușit.
data viitoare ia-mi mîna stîngă sau una de 50\$
dar nu poemele mele:
n-oi fi eu Shakespeare
dar uneori pur și simplu
nu-mi mai ies altele, abstracte sau nu;

o să fie mereu bani și curve și bețivi,
pînă-n ultima clipă,
pîn-o să cadă și ultima bombă,
dar, cum zice Dumnezeu,
stînd picior peste picior,
Observ că am făcut mulți poeți
dar prea puțină
poezie.

elicopterul poliției

elicopterul poliției se tot învîrte pe deasupra
„ce vor ăștia?” o întreb.

„probabil te caută” îmi răspunde.

ceea ce nu e chiar atît de absurd pe cît ați crede:

cu vreo cîteva nopți înainte am fost într-un bar

și patronul a venit la mine și mi-a spus

„nu știu dacă să te servim sau nu

trebuie să promiți că o să fii cuminte

data trecută ai făcut scandal”

i-am promis că o să fiu cuminte

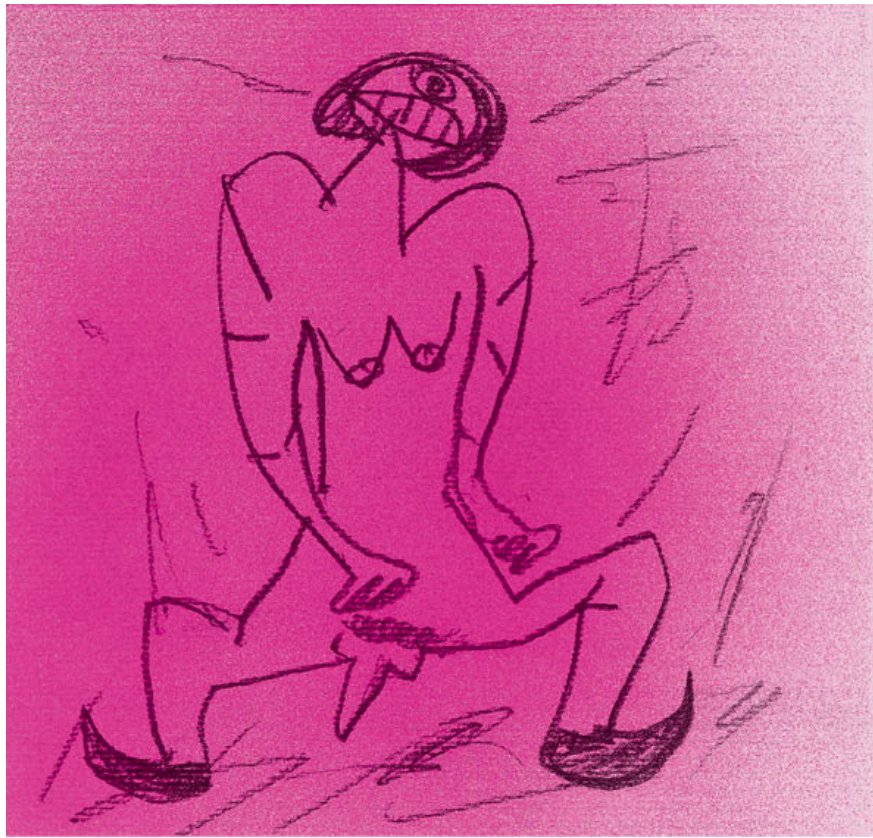
și-am băut toată noaptea stresat.

deci elicopterul se tot învîrte

e amiaza și e ora unu

dar și noaptea trecută s-a-nvîrtit

mi-a tot luminat curtea din spate și

pereții budei
s-a-nvîrtit vreo 45 de minute pe
urmă a dispărut.

acu s-a-ntors.
„ce mă-sa?!?”
„te vor” zice ea.
„dar e stupid”.
ies în curtea din spate.
nu-i mai nimic acolo:
cîteva nuci cîteva tulpini de bambus
o canapea futută și iarbă netunsă.
stau acolo și urmăresc elicopterul
pînă cînd pleacă.

intru-n casă.
„mă simt ca John Dillinger” zic.
„arăți ca John Dillinger” zice ea.
mă uit în oglindă
e-adevărat:
arăt ca John Dillinger
dar nici o româncă în roșu
n-o să reușească vreodată
să mă vîndă.
sînt prea deștept.

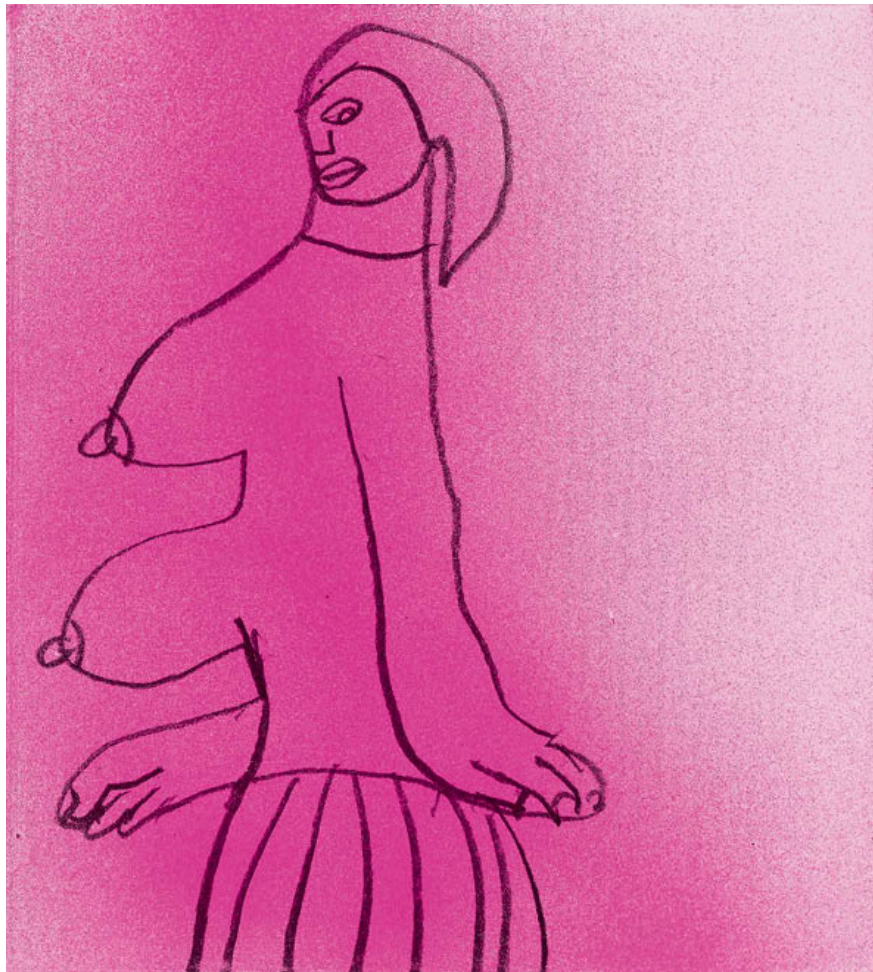
dinți albi perfecți

pînă la urmă mi-am cumpărat
și eu un televizor color
și noaptea trecută am dat peste
filmul ăsta:

În Paris e un individ care
n-are nici un ban
dar poartă un costum de fițe
și-un nod perfect la cravată
nu e nici îngrijorat nici beat
în schimb
tipul stă toată ziua într-o cafenea
și toate femeile frumoase sînt
îndrăgostite de el și
cumva reușește să-și plătească
la timp chiria și
tot urcă și coboară niște scări și

cămășile strălucesc pe el și
le spune fetelor
că ele nu știu să scrie poezie
că el știe dar
nu simte
deocamdată
nevoia
pentru că el acum caută
de fapt Adevărul.
tunsoarea lui e și ea perfectă
nu e niciodată mahmur
n-are nici un tic
nu i se zbate nici o pleoapă
iar dinții
veșnic albi perfecți.

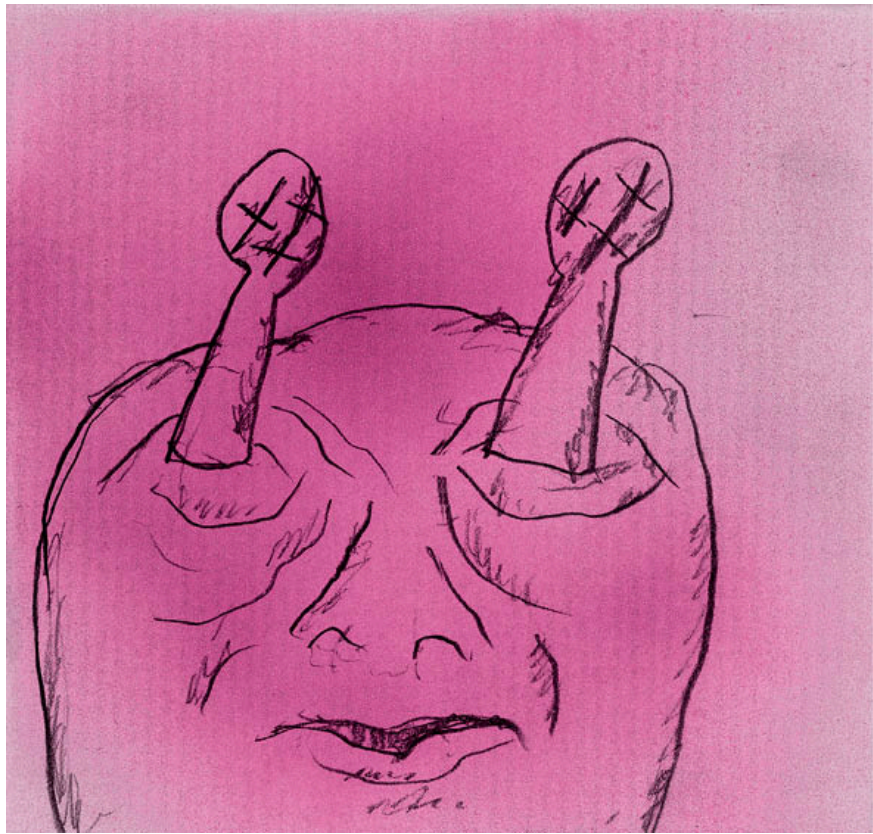
știam ce urmează:
tipul avea să rămână cu poezia
femeia și
Adevărul.
așa că am închis televizorul
gîndindu-mă, așa-ți trebuie,
în pizda mă-tii, cretinule,
le meriți pe toate
trei.

e la fel ca data trecută

sau altădată
sau înainte de altădată.
iată o pulă
și iată o pizdă
iată nenorocirea.

numai că de fiecare dată
îți spui
gata m-am învățat minte:
o s-o las să facă asta
și eu o să fac ailaltă
și n-o să mai cer ca
pînă acum totul,
doar puțină căldură
și puțin sex și
foarte puțină dragoste.

acum sînt iarăși în așteptare
și nu mi-au rămas prea mulți ani.
am bătrînul meu radio
și pereții galbeni din bucătărie.
arunc întruna sticle goale
și ciulesc urechea la
pașii de pe hol.

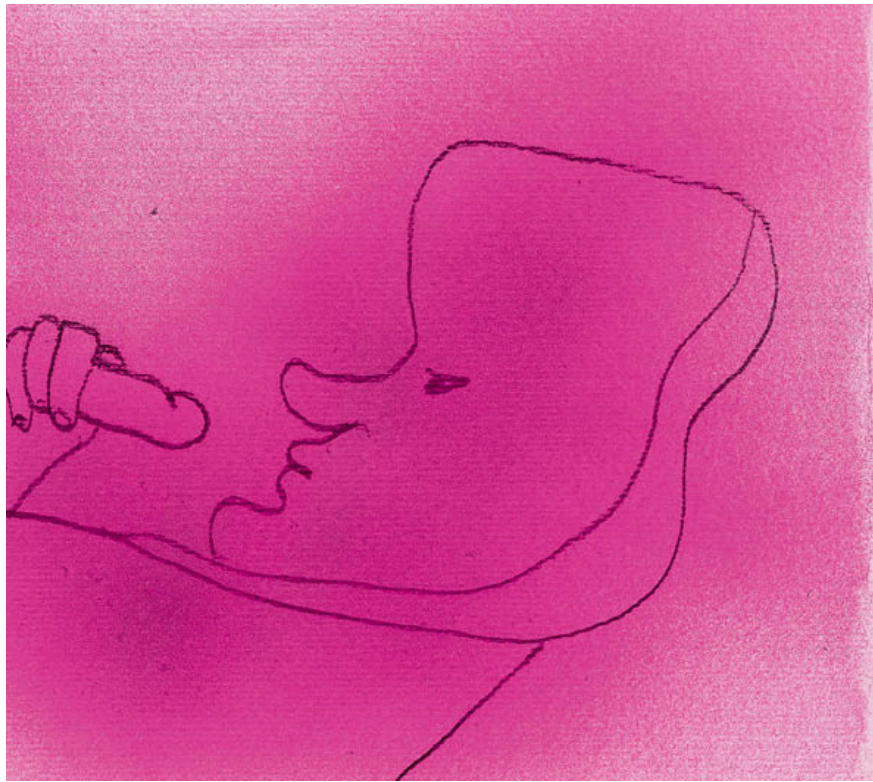
sper că moartea conține
mai puțin de atît.

desigur

conform unor studii științifice
durează 325 de ani
pînă cînd moare și
ultima celulă
din creier.

acu-mi dau seama că
majoritatea gagicilor
pe care le-am cunoscut
m-au mințit
în privința
vîrstei
lor.

noaptea în care era să mor

în noaptea în care era să mor
transpiram în patul meu
ascultînd greierii
afară pisicile se încăieraseră
și îmi puteam simți sufletul scurgîndu-se
prin saltele
și chiar înainte de a atinge podeaua
am sărit în picioare
eram prea slăbit să pot merge
dar am făcut cîțiva pași
și am aprins toate luminile
apoi m-am întors în pat
și sufletul a reînceput să picure
și am sărit în picioare
aveam o fiică de 7 ani
și eram sigur că nu m-ar fi vrut mort

altfel n-ar fi avut nici o
importanță
toată noaptea telefonul
a rămas mut
nimeni n-a venit cu o bere
iubita mea n-a sunat
tot ce auzeam erau greierii și
era cald
și toată noaptea am lucrat
sărind în picioare când trebuia
pînă când prima rază de soare
a intrat pe fereastră
m-am băgat în pat
și sufletul a rămas
înăuntrul meu în sfîrșit
și am adormit.
acum lumea îmi bate în uși
în ferestre
telefonul sună
telefonul sună fără oprire
primesc scrisori minunate
scrisori de dragoste
scrisori de amenințare.
totul e ca înainte acum.

cururi fierbinți

e vineri noaptea și-n noaptea asta
fetele mexicane care-au
ieșit la carnavalul catolicilor
arată așa într-un fel
special
bărbații lor o freacă prin baruri
și mexicanele sînt tinere
cu nasuri acviline și ochi sălbatici
cururi fierbinți în blugi strîmți
proprietate inalienabilă a unor bărbați
care s-au plictisit de ele
tinerele mexicane își plimbă copiii
dar privirile lor sălbatice sînt triste
își amintesc alte nopți
nopți în care bărbații lor chipeși
deloc chipeși acum

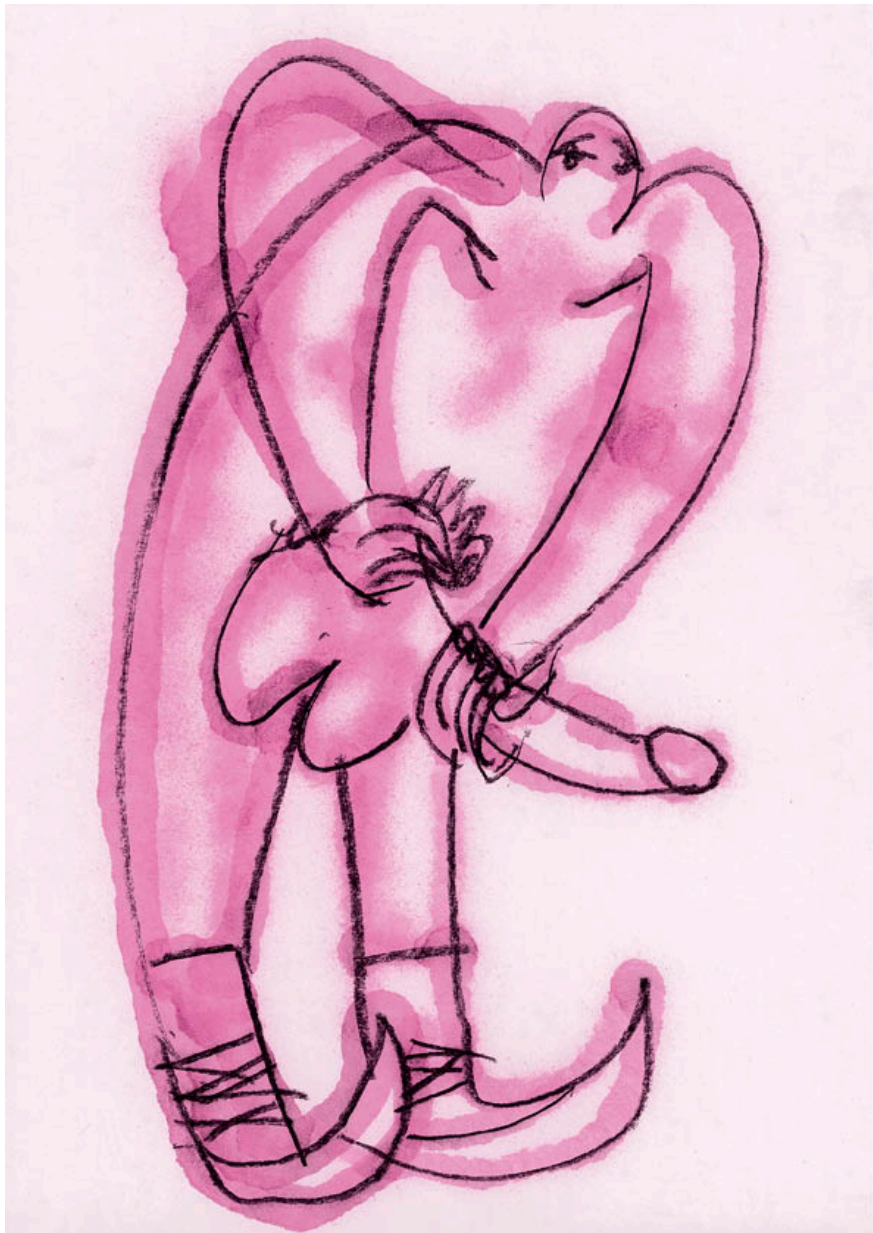
le șopteau vorbe frumoase
vorbe din cele de care n-o să mai audă
nicicând.

le văd în lumina lunii și-n luminile carnavalului
și nici eu nu le spun nimic
le plîng în tăcere.

fetele observă că le urmăresc –
țapul ăla bătrîn se holbează la noi
ne privește în ochi.

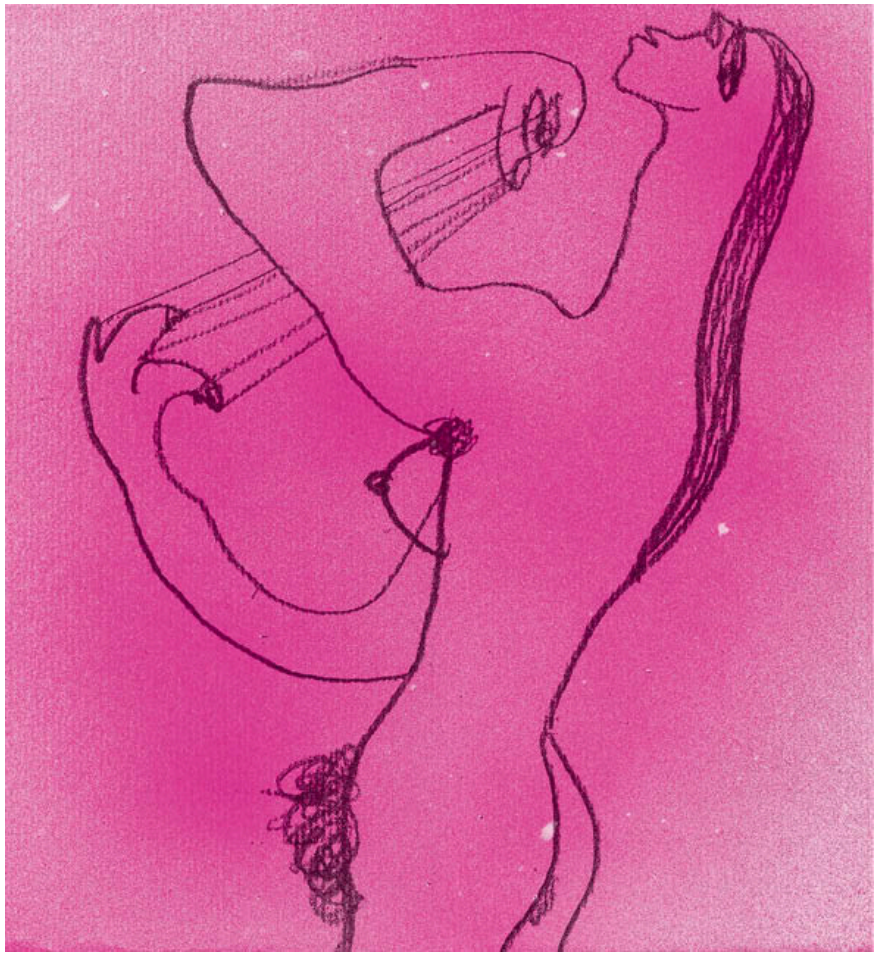
își zîmbesc își dau coate rîd și
măresc pasul –

mă opresc în fața unui automat
bag o fisă la numărul unșpe
și cîștig o prăjitură de ciocolată
cu treișpe bombonele deasupra.
o afacere bună pentru un fost catolic
admirator al de
mult nefolositelor
tinere și fierbinți
triste cururi mexicane.

nici iadul n-avu at`ta furie

mă aștepta în Volksul ei portocaliu.
cum urcam strada cu 2 baxuri de bere
și o pintă de scotch
a sărit din mașină
și-a început să-mi smulgă sticlele de bere
și să le trîntească de asfalt
apoi mi-a luat pinta de scotch
și-a spart-o și pe aia,
strigînd: ha! deci aveai de gînd s-o-mbeți
cu astea și s-o fuți!
am mers mai departe spre intrarea casei unde
cealaltă femeie mă aștepta la jumătatea scării,
apoi ea a urcat scările-n fugă
și-a lovit-o pe cealaltă cu poșeta, strigînd:
e bărbatul meu! e bărbatul meu!
apoi s-a urcat în Volks

și s-a cărat.
am adus o mătură și strîngeam cioburile cînd
am auzit un huruit
și iată Volksul portocaliu
îndreptîndu-se-n viteză spre mine -
m-am ferit lipindu-mă de zid.
am luat mătura și-am continuat să curăț,
și uite-o pe *ea*, deodată, lîngă mine;
mi-a luat mătura și-a rupt-o-n trei,
a ridicat o sticlă nespertă
și-a aruncat-o prin geamul ușii de la intrare.
cealaltă femeie a urlat dinăuntru:
la dracu, Bukowski, du-te cu ea!

m-am urcat în Volksul portocaliu
și-am plecat împreună.

nebunie

nu mă dau cu capul de pereți
pur și simplu stau nemișcat
dar e acolo în mine
val după val după val.

femeia din casa de-alături urlă
și plînge-n fiecare noapte.
uneori vin ei
și-o iau pentru cîteva zile.

credeam că suferă din cauza unei
mari iubiri pierdute
pînă cînd într-o zi a venit pe la mine
și mi-a povestit –
pierduse 8 case cu apartamente
i le găbjise un gigolo

care pe urmă o și dăduse
afară
în șuturi.
urla și plîngea de fapt pentru niște
acareturi pierdute.
începuse să scîncească
în timp ce-mi povestea apoi
și-a întins spre mine gura vopsită
cu ruj rînced și puțind a ceapă și usturoi și
m-a sărutat:
„hank, nimeni nu te iubește dacă n-ai bani”

bătrîină, aproape cît mine de bătrîină.

a plecat, scîncind...

ieri la 7:30 dimineața doi brancardieri
negri au venit cu o targă
doar că au bătut la ușa mea.

„hai, omule”, mi-a zis ăla mai înalt.
„stai puțin, e o greșeală”, i-am răspuns.

eram groaznic de mahmur
într-un halat de baie jerpelit
cu părul atîrnîndu-mi peste ochi.

„asta-i adresa pe care ne-au dat-o, omule,

aici e 5437, nu?"

„ba da”

„atunci hai, omule, nu ne face probleme”

„femeia pe care-o căutați e acolo, în spate”

au înconjurat amândoi clădirea:

„aici?”

„nu, nu, asta-i ușa mea din spate. urcați scările alea, e ușa dinspre est, aia lângă care se bălăngăne căsuța poștală”

au urcat și au bătut în ușă. îi priveam cum o duc. nu era nevoie de targă. mergea singură. și mi-a trecut atunci prin cap că au luat pe cine nu trebuie dar nu eram sigur.

oamenii ca florile

ce de-a muzici
pe străzi –
în sfârșit
oamenii-s ca florile

polițiștii și-au predat
insignele
soldații și-au aruncat
armele
nu mai avem nevoie de pușcării
sau de ziare de ospicii sau de
lacăte pe uși

o femeie dă buzna pe ușă
IA-MĂ! IUBEȘTE-MĂ!
e frumoasă ca o țigară după

o masă cu friptane
o iau

dar după ce pleacă
mă simt ciudat
încui ușa
scot un pistol dintr-un sertar
are și el
felurile lui de iubire
IUBIRE! IUBIRE! IUBIRE!
cântă mulțimile pe străzi

trag prin fereastră
cioburile-mi taie fața și brațele
nimeresc un băiețel de 12 ani
un bătrîn cu barbă
și-o fată superbă ca
florile de liliac

mulțimile se-opresc din cântat
și mă privesc
stau în dreptul ferestrei sparte
am fața înecată în sânge

„asta” le urlu „a fost în apărarea
sărăciei sufletului și-n apărarea libertății
de a *nu* iubi!”

„nu-l mai băgați în seamă” strigă cineva
„e nebun
a trăit prea mult timp ca un câine”

intru în bucătărie
mă așez și-mi torn un
pahar de whiskey

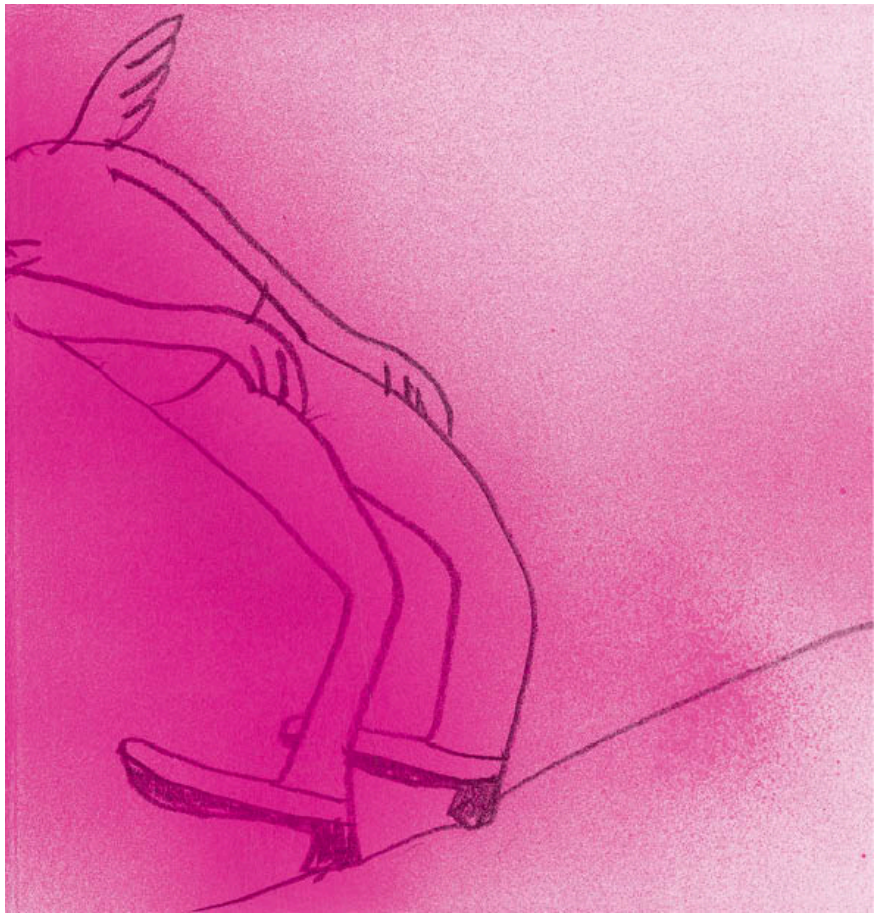
hotărăsc că singura definiție
a Adevărului (mereu schimbător)
e aceea că este acel lucru sau acțiune
sau credință pe care mulțimile o
resping

aud o bătaie în ușă
e aceeași femeie
e superbă e ca și cum ai
găsi o broască verde și grasă-n
grădină

mai am două gloanțe
și le folosesc pe-amîndouă

nimic în aer doar norii
nimic în aer doar ploaia
viața oricui e prea scurtă
ca să afle vreun sens și
cărțile-s risipă

stau și-i ascult
cum cântă
stau și
ascult

un alt pat

un alt pat
o altă femeie

alte perdele
o altă baie
o altă bucătărie

alți ochi
alt păr
alte
picioare.

toată lumea caută.
străvechea căutare.

stai în pat

ea se-mbracă pentru job
și te-ntrebi ce s-o fi ales de ultima
și de cea dinaintea ei...
e-atît de bine –
futaiul
dormitul împreună
tandrețea...

după ce iese pe ușă
te ridici din pat
și-i folosești baia,
e-atît de intimă și stranie.
te-ntorci în pat și
mai dormi o oră.

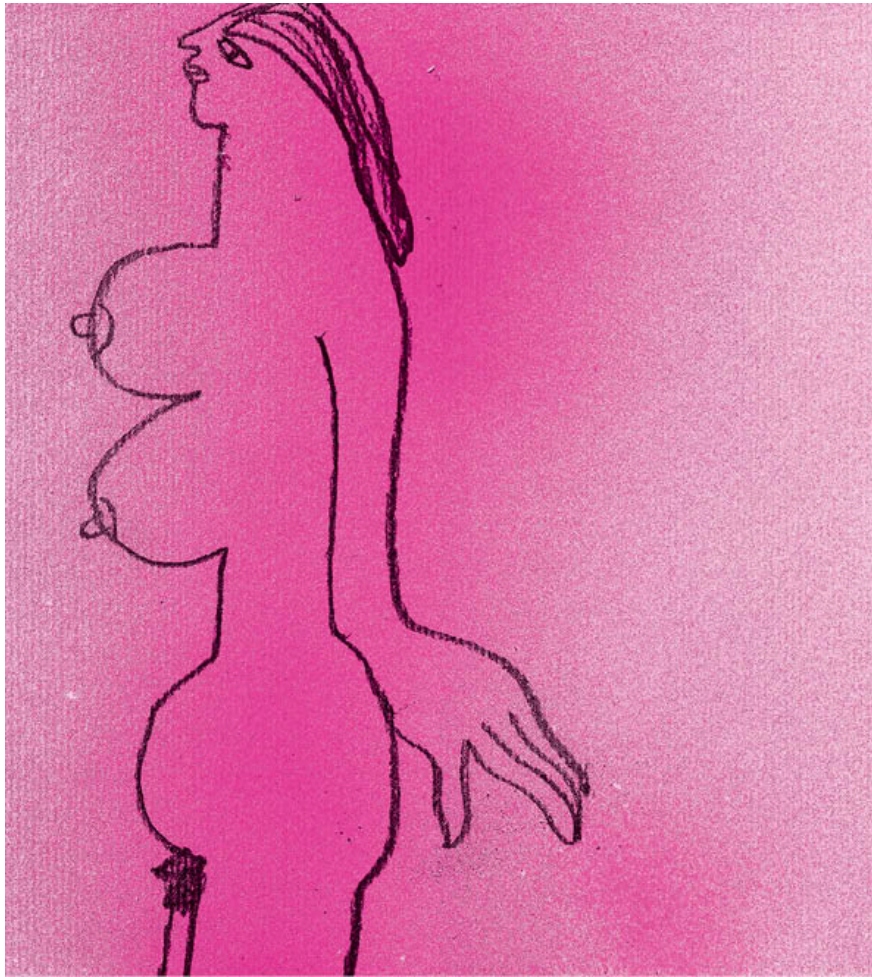
cînd pleci o faci cu tristețe
dar știi c-o s-o vezi în curînd
indiferent dacă merge povestea
sau nu.

te oprești pe cheiuri și lîncezești
în mașină. e-aproape ora amiezei.
un alt pat, alte urechi, alți
cercei, alte buze, alți papuci de casă,
alte rochii
culori, uși, numere de telefon.

erai cîndva îndeajuns de puternic

să trăiești singur.
pentru un bărbat de 60 de ani
ar trebui să fii puțin mai sensibil.

bagi cheia-n contact, demarezi,
gîndindu-te, o s-o sun pe Jeanie,
n-am mai văzut-o de vineri.

tragi de-o sfoară, miști păpușa

oricine trebuie să-nțeleagă
că totul îi poate dispărea într-o
clipă:
pisica, femeia, slujba,
o roată din față,
patul, pereții, camera,
tot ce-a clădit în jurul lui
e clădit pe nisip –
și orice cauză,
indiferent cât de îndepărtată:
moartea unui copil în Hong Kong
sau un viscol în Omaha...
te poate distruge.
toate porțelanurile tale
zob pe podea în bucătărie,
și femeia intră și te găsește

beat în mijlocul dezastrului:
o, Doamne, ce-i cu tine?
și-i răspunzi: nu știu,
nu știu...

singur cu toată lumea

carnea învelește oasele
și ei pun și-o minte acolo
și uneori și-un suflet
și femeile sparg vase
de pereți
și bărbații beau prea mult
și nimeni nu-și găsește
perechea
dar o țin tot într-o
căutare
tîrîndu-se în paturi
afară din paturi.
carnea învelește oasele
și carnea caută
ceva mai mult decît
carnea.

n-avem nici o
șansă:
sîntem prizonierii
aceluiași scenariu.

nimeni nu-și găsește
perechea.

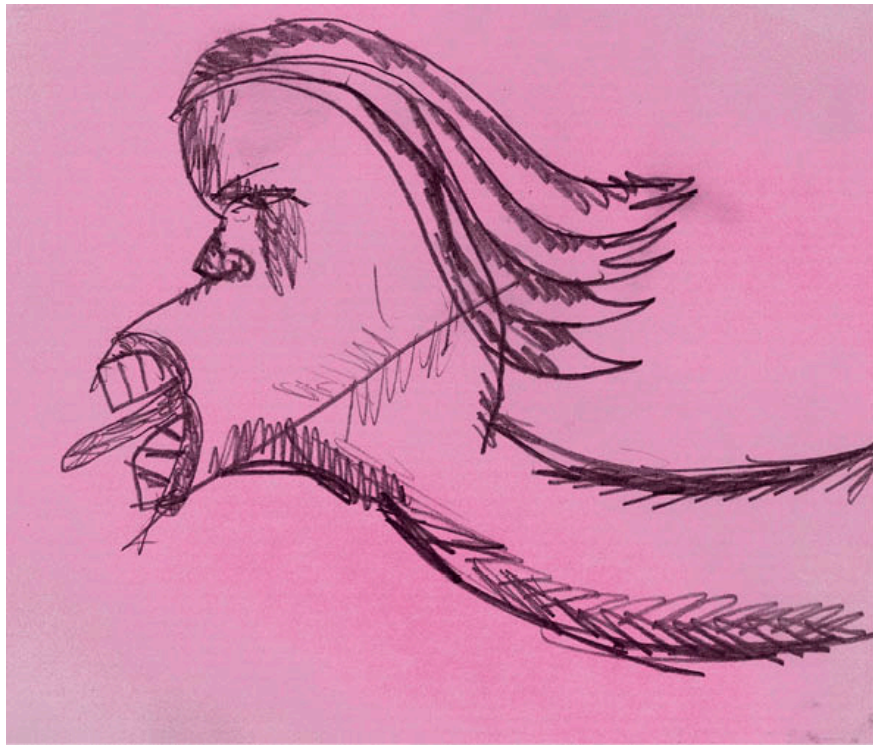
gropile de gunoi pline
ospiciile pline
spitalele pline
cimitirele pline
nimic altceva
plin.

o dragoste veche

nu ştiu cât aveam:
cred că vreo cinci, şase ani,
şi fetiţa aia de prin vecini,
de-aceeaşi vîrstă cu mine, îmi
aduc aminte că o chema Lila Jane,
în fiecare zi
îmi făcea acelaşi lucru,
mai întîi mă-ntreba „eşti gata”,
eu îi spuneam că da, sînt, şi ea-şi
ridica fustiţa şi-mi arăta chiloţei,
care-n fiecare zi erau de altă culoare.

după vreo cîteva zeci de ani
a aflat unde stau şi mi-a făcut o vizită,
cu prietenul ei, un tip care fuma pipă
şi-mi citise cărţile,

și ea și-a întins picioarele lungi, frumoase,
înaintea mea, cât să i se vadă multe,
dar nu destul de întinse,
cât să-i pot vedea și chiloții.

Înainte de plecare
am îmbrățișat-o și
lui i-am strâns mîna
și nu i-am mai văzut
nici pe ea, nici pe el,
nici chiloții ei,
niciodată.

o doamnă întunecată

toată ziua gîlgîie vin
în timp ce soțul ei
e la muncă.

se simte cumva
importantă pentru că
și-a publicat cîteva
poeme în cîteva
revistute.

și-a scos la mimeograf
două sau trei plachete
de versuri.

are doi sau trei copii
cu vîrste cuprinse între
6 și 15 ani.

nu mai e de mult
femeia frumoasă

care era.
trimite poze cu ea
așezată pe-o stîncă
pe malul oceanului
singură și blestemată.
o dată aș fi putut
să i-o trag. mă-ntreb
dacă ea crede că
aș fi putut-o salva.

În poeme nu pomenește
niciodată de barbat-su.
dar scrie despre grădina ei
ca să știm că există
o grădină, dar poate că,
cine știe,
se fute cu bobocii de trandafir
sau cu cintezoii
înainte să-și compună
poemele.

o idilă literară

ne-am găsit unul pe altul prin reviste
sau altundeva, oricum, ceva legat de poezie,
am început să ne scriem și mi-a trimis niște poeme
foarte sexy, cu fantasme de viol și futaiuri sălbatice
care, combinate cu un fel de intelectualism minor,
m-au zăpăcit și m-am urcat în mașină și-am luat-o spre nord,
peste munți și văi și autostrăzi,
insomniac, mereu mahmur, abia ieșit dintr-un divorț,
șomer, îmbătrânind, obosit, dorindu-mi, de fapt,
să dorm vreo cinci, zece ani, pînă la urmă am ajuns la un motel,
într-un orășel fierbinte, la marginea unui drum prăfuit,
am tras acolo, mi-am aprins o țigară, gîndindu-mă
la cît de dement sînt, după o oră am ieșit
la-ntîlnire; era a dracului de bătrînă,

aproape cît mine de bătrînă, deloc sexy
și mi-a oferit un măr crud, înghețat,
pe care l-am mestecat cu cei cîtiva dinți ai mei;
era pe moarte, avea nu știu ce boală rară,
un fel de astmă, și mi-a zis, vreau să-ți spun un secret,
știu: ești virgină, la cei 35 de ani ai tăi.
apoi a scos un carnetel, cu vreo zece poeme,
toată opera ei, și-am încercat să fiu blînd
dar chiar erau niște poezii proaste.
am scos-o în oraș, la un meci de box,
și tot fumul ăla o făcea să tușească întruna,
se uita speriată la lumea din jur
și la boxeri, și-și tot frîngea mîinile,
am mai întîlnit-o de vreo trei ori,
am ajutat-o un pic la poeme și
mi-a băgat limba în gură, pînă-n gît,
dar cînd am plecat
era la fel de virgină
și-o poetă la fel de proastă.
cred că dacă o femeie nu și-a desfăcut picioarele
niciodată în 35 de ani,
e prea tîrziu și pentru
dragoste și
pentru poezie.

pantofii lui Jane

pantofii mei în dulap ca niște
crini aruncați
pantofii mei singuri acum
ca niște câini pe-o alee-nfundată
și-am primit o scrisoare din spital
de la o femeie
dragostea mea spune dragostea mea
dar nu-i răspund
nu înțeleg ce-i cu mine
îmi trimite fotografii cu ea
în spital
și mi-o amintesc în alte nopți
când încă nu murea
pantofii ei cu tocuri ca pumnalele
lângă ai mei
în dulap

cum ne-au mințit nopțile alea
cu sănătatea lor
cum au amuțit nopțile alea
pantofii mei singuri acum
îngropați sub haine lălii
îi privesc lung prin crăpătura ușii

dar rămân aici și nici nu-i
răspund

pantaloni strîmți negri

era profesoară și purta pantaloni strîmți, negri,
stătea lîngă foc și-mi spunea
ce interesanți sînt copiii
și cît de mult îi place să lucreze cu micuții;
adusesem niște beri și Harry a adus și el un bax;
era iubita lui Harry, avea 38 de ani,
și cînd Harry s-a dus în bucătărie
am sărutat-o și am intrat în baie.
cînd m-am întors am mai vorbit cîteva minute,
apoi am hotărît să o las acolo, cu Harry,
și m-am cărat.
În timp ce-mi scoteam mașina în stradă,
i-am văzut pe fereastră, Harry și profesoara,
în casa lor de pe malul mării,
cîntau la pian, a 5-a a lui Șostakovici,
și eu ieșisem din lumea lor,

scăpasem de belea,
ea-i avea pe micuți și pe Harry și Harry o avea
pe ea, și-ntr-un fel simțeam
că eu sînt cîștigătorul,
singur în rabla mea, pe bulevardul Pico,
era o noapte liniștită,
totul sub control, bine definit și plin de sens,
bietul Harry, o să aibă parte de tot fundul ăla,
și nu-l văd salvat altfel
decît dacă s-ar prăbuși
California în
ocean.

o treabă pentru stetoscop

doctorul meu a ieșit din operație

și s-a întors la birou.

ne întâlnim la pisoar.

„unde-ai găsit-o, frate? e genul

la care să te *tot* uiți, dar numai atît”

„e specialitatea mea: inimi de ciment

și trupuri năucitoare. dacă-i găsești

vreo bătaie de inimă, să-mi spui”

„o să am grijă de ea”

„da, și te rog să nu uiți că etica profesională

îți interzice anumite lucruri”

își trage fermoarul și se spală pe mîini.

„tu cum stai cu sănătatea?”

„fizic, sînt ok. mintea mea însă e bîntuită,

psihic sînt terminat, răstignit pe mica mea cruce
și toate celelalte rahaturi”

„o să am mare grijă de ea”

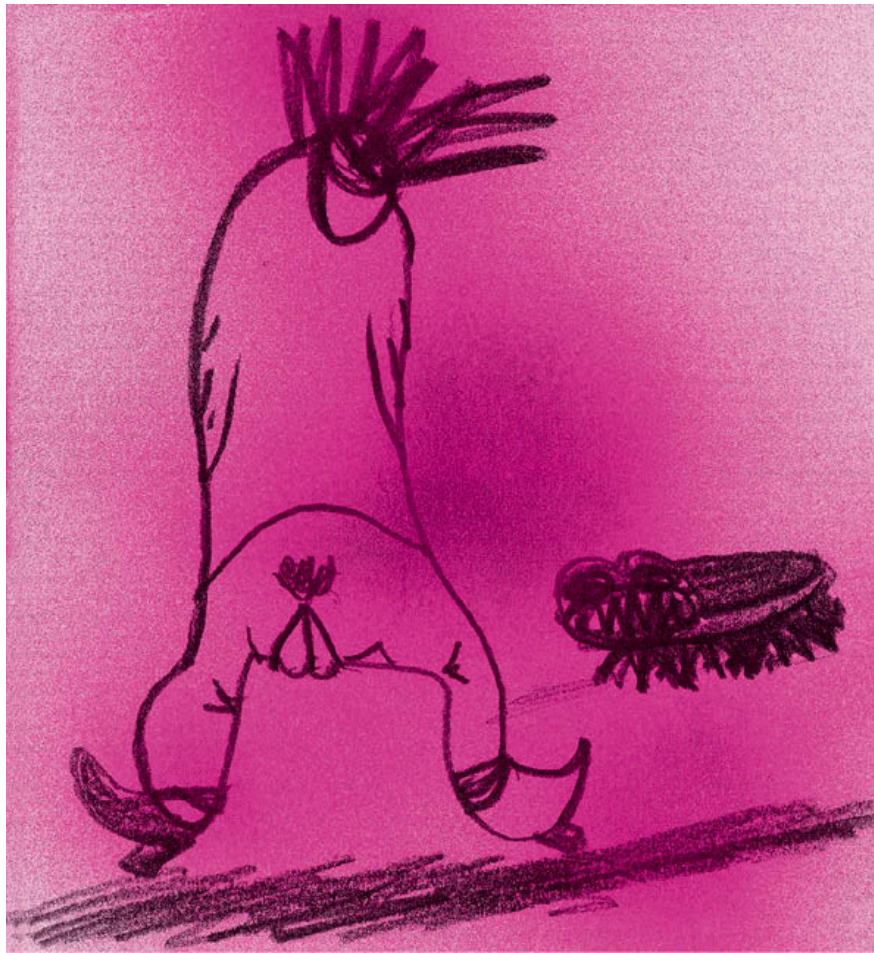
„da, doctore, și să mă anunți în legătură cu
bătaia de inimă”

pleacă.

îmi trag și eu fermoarul.

doar că eu nu mă spăl pe mîini.

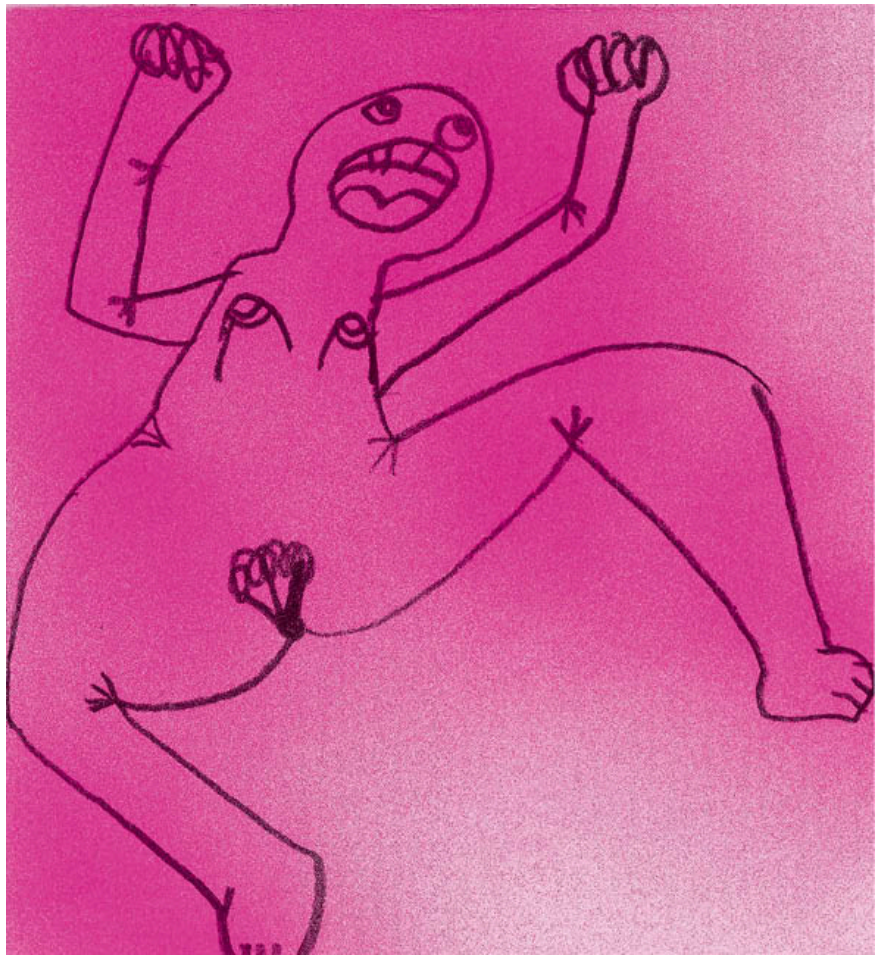
sînt cu mult deasupra chestiilor ăstora.

o scrisoare de prea departe

mi-a scris dintr-o cămăruță
de pe malul Senei.
mi-a spus că ia lecții de
dans.
că se trezește la 5
și dactilografiază poeme
sau pictează
și când simte că-i vine să
plîngă
are o bancă preferată pentru
asta
pe malul râului.

cartea ei de *Cîntece*
o să apară la
toamnă.

nu ştiam ce să-i răspund
dar i-am spus să aibă grijă
la dinţii stricaţi şi
la amanţii francezi.

i-am pus fotografia lângă radio
sprijinită de difuzor
şi se mişca
de parc-ar fi fost vie.

am tot stat şi-am privit-o
cât mi-am fumat
ultimele 5 ţigări.

apoi m-am
băgat în pat.

o noapte umedă

zdreanța.

zăcea acolo, strălucind.

nu mai puteam face cu ea nimic.

ploua.

s-a ridicat și-a plecat.

ei, draci, m-am gândit, i-aceeași poveste.

mi-am pus ceva de băut, am deschis radioul,

am stins o parte din lumini

și mi-am aprins o țigară nemțească,

neagră și amară.

am auzit un ciocănit

și-am deschis ușa.

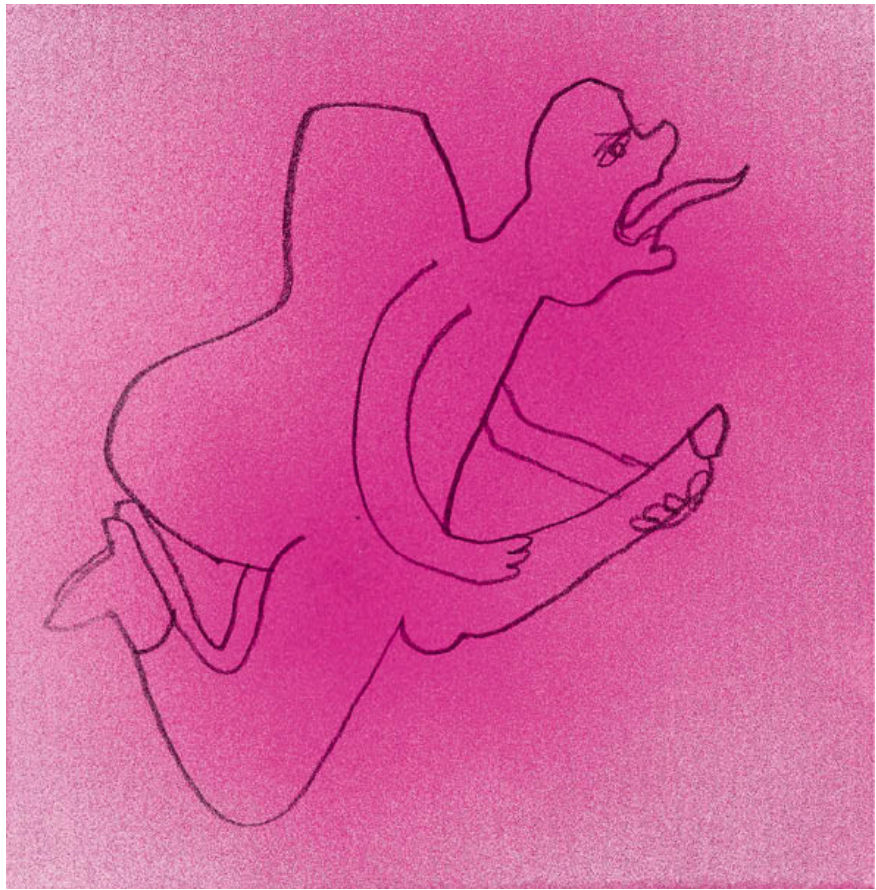
un pitic stătea în ploaie:

ai văzut cumva un porumbel pe veranda ta?

i-am spus că n-am văzut un porumbel pe veranda mea

și el mi-a spus că dacă văd un porumbel pe veranda

mea
să-l anunț.
am închis ușa
m-am așezat și-o
pisică neagră a făcut un salt
prin fereastră, mi-a sărit în poală
și-a început să toarcă, era un animal frumos,
am dus-o în bucătărie și-am mâncat împreună
o felie de șuncă.
am stins toate luminile,
m-am băgat în pat și pisica s-a băgat lângă mine
și torcea, mi-am spus, cineva, totuși, mă place,
pe urmă pisica s-a pișat pe mine,
pe cearșafuri, hei, i-am spus, ce dracu-i cu tine?
am luat-o și-am aruncat-o afară
în ploaie,
mă gîndeam, e ciudat, pisica aia
pișîndu-se pe mine
și pișatul ei la fel de rece ca ploaia.
apoi am sunat-o pe ea,
hei, i-am spus, ce dracu-i cu tine,
ai înnebunit sau ce?
am închis, am dat jos cearșafurile
și m-am întins în pat, ascultînd ploaia.
uneori un bărbat nu se descurcă
și-atunci e cel mai bine să stea întins, nemișcat,
și să-ncerce să nu se gîndească la
nimic.

pisica aia avea o zgardă,
aparțineea cuiva.
cît despre femeie,
nu știu.

În căutarea unui erou

În privința literaturii, pentru o vreme a fost Hemingway, apoi am observat că se cam repetă, că nu mai scrie cu adevărat.

În ceea ce privește sexul, am început destul de târziu, și fiind așa stătut, am început în forță, învățînd cît mai mult de la o femeie și aplicînd ce-am învățat la următoarea, mereu trezindu-mă-n alt pat (dar și înapoi în paturile cunoscute deja), și primul lucru pe care-l făceam dimineața era să mă uit pe fereastră, să văd dacă mai am mașina – pentru că mai încolo trebuia să merg la altă femeie și probabil la o alta spre seară.

prînzuri, cine, plimbări prin parc, plimbări pe malul mării, uneori întâlniri neașteptate cu vreun frate, un fiu, un fost soț și, o singură dată, cu soțul pe bune.

nu știu pe nimeni care să fi avut atîtea femei și care, în același timp, să bea atît de mult.

eram total calic și stupid.

din cînd în cînd mă întorceam în cămăruța mea jengoasă și găseam sub ușa bilețele turbate de la femei anxioase.

nu le răspundeam niciodată și asta le înfuria și mai tare, îmi futeau mașina, îmi spărgeau geamurile, năvăleau pe ușa, femele-uragan venite din iad.

și telefonul suna întruna și era un întreg carnagiu, înjurături, țipete, receptoare trîntite-n nas, liniște, pe urmă, după cîteva secunde, țîrrr!, declarații de dragoste, amenințări cu moartea și, dacă-l scoteam din priză, imediat auzeam în fața casei frîne scrîșnind, portiere trîntite și un pietroi îmi făcea țandări geamurile.

de trei ori au încercat să mă omoare, deși eram bătrîn și urît, un prăpădit care, de multe ori, n-avea nici măcar hîrtie igienică. dar cumva, cu toată demența, am reușit să devin propriul meu erou.

mergeam în barurile negrilor

în barurile motocicliștilor
mă-mbătam în barurile mexicanilor
aș fi intrat oriunde
scuipam în ochii lui Dumnezeu
și chiar în cei ai Diavolului
și întotdeauna mă trezeam lângă
altcineva
și soarele strălucea
numai pentru mine.

în mașina mea hîrbuită
porneam spre Caliente sau
plecam în Mexic
cu o femeie
panicată
alături
„Doamne, conduci ca un maniac!”
îmi futeam toți banii la curse
extaziat
de parcă totul era de partea mea.

și totul s-a terminat într-o zi
într-o cămăruță din L.A.
eram cu o fată frumoasă
cu părul lung, atît de tînăra,
cu un trup atît de delicios,
aproape că nu-mi venea să cred.
toată treaba fusese aranjată la colțul

străzii, cineva îmi făcuse lipeala cu
copila aia incredibilă, dar uite că-n cameră
mai era și-o mexicană uriașă, mai urâtă
chiar și decât mine și am privit-o în ochi și
i-am spus „tu, dispari”.

„ba nu”, mi-a răspuns, „eu rămîne, eu vede tu nu
faci rău la ea”

Hristoase, chiar era urâtă.
florile jechoase de pe tapet
îmi înfloreau drept în ochi.
așa că am hotărît: căcatul să
fie căcat.
am privit-o din nou pe mexicană:
„n-o vreau pe ea”, m-am auzit spunînd,
„pe tine te vreau”.

„ha?”

„pe *tine* o să te fut!”

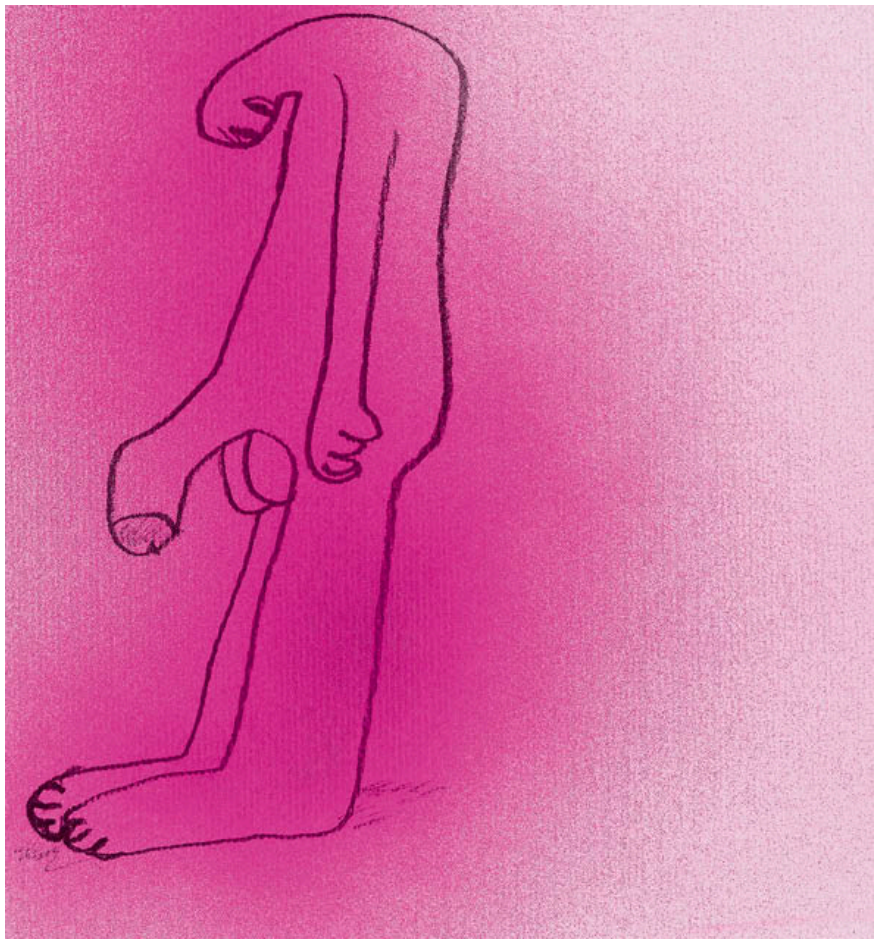
m-am aruncat înspre ea -
în tot timpul ăsta
copila nici nu se mișcase, nu spunea
nimic, n-o interesa nimic.

mexicana era mai puternică decât

mine, m-a respins, am început să ne
caftim, am încercat s-o apuc de un sân,
am încercat s-o sărut,
grasa era plină de fasole prăjită și
de forță de-aia, de pe vremuri,
m-a apucat și m-a aruncat în perete,
a început să-și agite brațul cu cârlig
de fier pe care nu-l observasem
pînă atunci, m-am ferit, am alergat la
ușă și ușa era închisă,
grasa m-a atacat iarăși cu cârligul,
nici nu vă-nchipuiți cum strălucea, ucigaș,
în lumina aia ieftină din camera aia ieftină,
fără inimă.
am reușit să deschid ușa, am luat-o la fugă
pe scări, și ea după mine. am alergat în stradă
și ea după mine și, norocul meu, spre deosebire
de alte nopți, de data asta mi-am amintit
exact unde-mi parcasem mașina.

albatrosul e o făcătură
universul e un bocanc
nu există eroi
există doar un șoarece
clipind
într-un colț
există doar un colț
cu un șoarece care clipește

două braște rîioase îmbrățișează
tot ce-a mai rămas
din soare
și-ntre timp maimuța
se chinuie să schițeze un
zîmbet obosit.

fierbinte

era fierbinte, era atît de fierbinte
că voiam s-o am doar eu
și dacă n-ajungeam acasă la timp
o ștergea, și asta era dureros –
o tîmpenie, știu, o copilărie,
dar eram ca-n laț, eram în laț.

distribuisem toată corespondența
și pe-urmă Henderson mă băgase-n tura de seară
într-un camion militar vechi...
rabla se-nfierbîntase pe la jumătatea parcursului,
seara nu se mai termina,
eu gîndindu-mă la fierbintea mea Miriam,
opream și săream întruna afară
din camion și-napoi, înăuntru și mai departe,
umpleam sacii cu scrisori,

motorul din ce în ce mai fierbinte,
indicatorul de temperatură arăta maximum
FIERBINTE FIERBINTE
ca Miriam.

hop! afară și-napoi,
încă trei opriri și-apoi în mașina mea,
către Miriam, care mă aștepta pe canapeaua albastră,
cu un pahar de scotch și gheață,
legănându-și picioarele...
încă două opriri și
camionul s-a blocat la semafor și
iar începuse iadul...
trebuia să fiu acasă la 8, Miriam îmi dăduse
dead-line-ul la 8...

am sărit din camion, am alergat către oficiu,
le-am aruncat cheile... camionul vostru de căcat
s-a împotmolit acolo, la intersecția dintre Pico și Western,
le-am strigat, în drum spre ușă...

...am alergat pe hol, am intrat la mine... paharul ei era
pe masă și pe canapea un bilet:

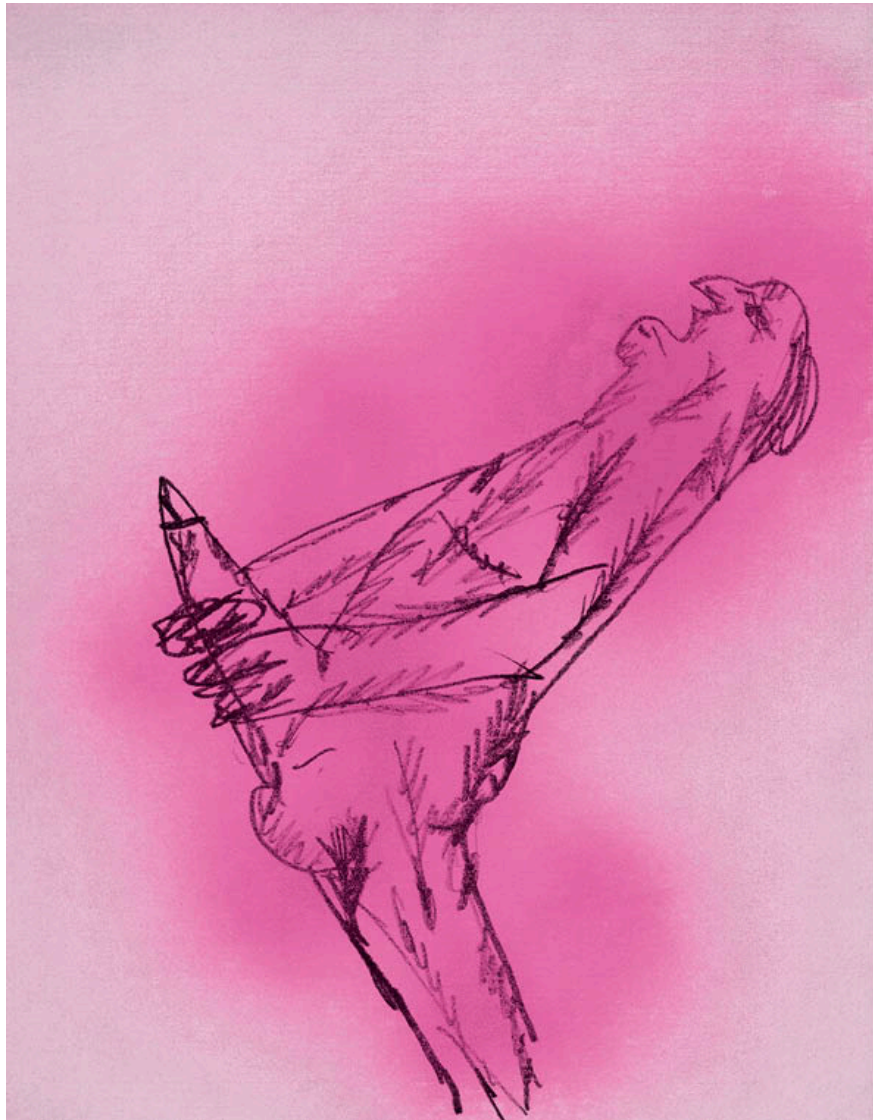
*în mă-ta de tîmpit
am așteptat pînă la 8 și 5
nu mă iubești dobitocule
altcineva o să mă iubească*

am așteptat toată ziua
Miriam

mi-am pus ceva de băut și
am dat drumul la apă în cadă
erau 5000 de baruri în oraș
îmi stabilisem deja primele 25
în care urma s-o caut

atârname biletul de
ursulețul ei de pluș violet

i-am turnat ursulețului un pahar,
mi-am mai pus și mie unul
și am intrat în cadă

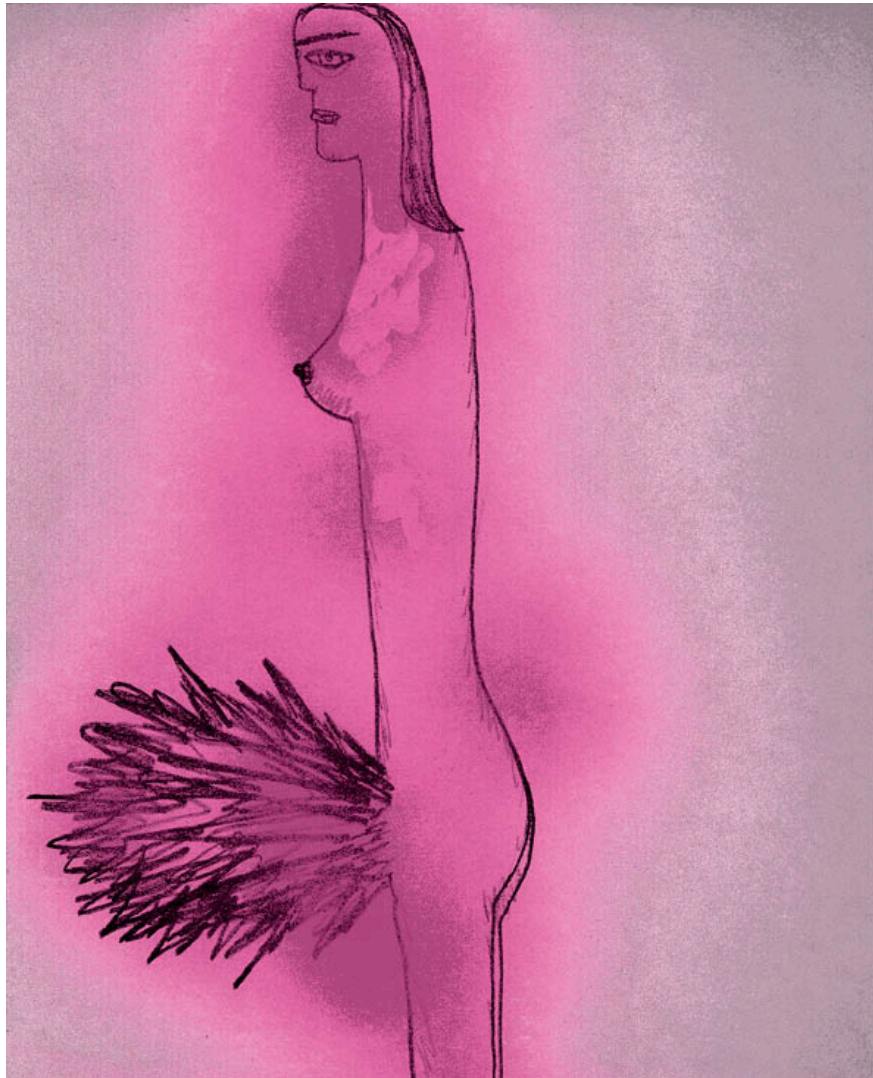
fete tăcute curate în rochițe cadrilate

am avut parte numai de curve, foste prostituate,
nebune. văd peste tot bărbați cu femei tăcute,
blânde – îi văd în supermarketuri,
îi văd plimbându-se pe străzi,
îi văd în casele lor: liniștiți, trăind cumsecade.
știu că pacea lor e doar parțială, dar e pace,
multe ore și zile de pace.

am avut parte numai de drogate, alcoolice,
curve, foste prostituate, nebune.

cînd pleacă una
vine alta
mai rea decît cealaltă.

văd atîția bărbați cu fete curate

în rochițe cadrilate
cu chipuri normale, fără privirea
aia de șacal.

„să n-aduceți vreo curvă pe-aici”
le spun puținilor mei prieteni,
„sigur m-aș îndrăgosti de ea.”

„n-ai fi în stare să iubești o femeie
bună, Bukowski.”

am nevoie de o femeie bună. am nevoie
de o femeie bună mai mult decât am nevoie
de mașina asta de scris, mai mult decât de
automobilul meu, mai mult decât am nevoie de
Mozart; am atîta nevoie de o femeie bună
încît aproape că o simt în aer, în vîrfurile
degetelor, văd trotuare construite special
pentru pașii ei,
văd perne pentru capul ei,
simt în mine hohotele de rîs pe
care ni le vom dărui unul altuia,
o văd mîngîind o pisică,
o văd cum doarme,
îi văd papucii de casă pe hol.

știu că ea există
dar unde se-ascunde pe pămîntul ăsta

În timp ce curvele continuă să mă găsească?

fete întorcându-se acasă

fetele se-ntorc acasă în mașinile lor
și eu stau la fereastră
și le privesc.

o fată cu rochie roșie
conduce o mașină albă
o fată cu rochie albastră
conduce o mașină albastră
o fată cu rochie roz
conduce o mașină roșie.

când fata cu rochie roșie
coboară din mașina albă
îi privesc picioarele

când fata cu rochie albastră

coboară din mașina albastră
îi privesc picioarele
cînd fata cu rochie roz
coboară din mașina roșie
îi privesc picioarele.

fata cu rochie roșie
care-a coborît din mașina albă
are cele mai frumoase picioare

fata cu rochie roz
care-a coborît din mașina roșie
are picioare banale

dar cel mai mult vreau să o țin minte
pe fata cu rochie albastră
care-a coborît din mașina albastră

ei i-am văzut chiloții

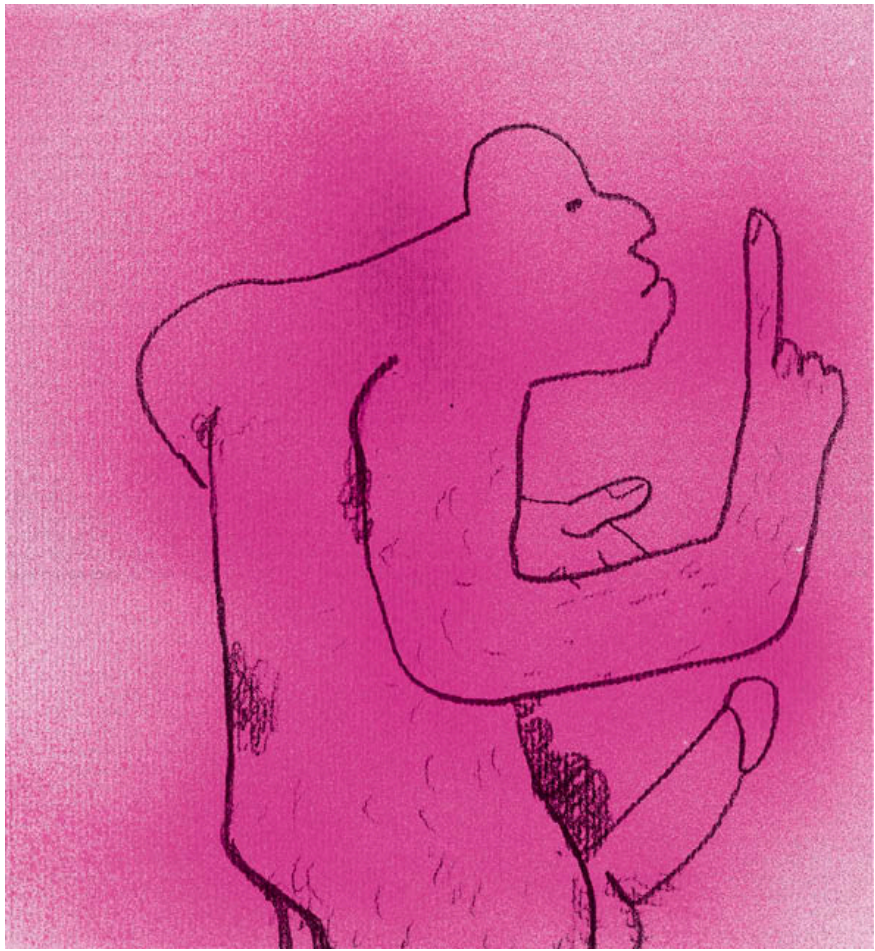
nici nu știi ce interesantă poate fi viața
pe-aici
la 5:35 dup-amiază.

fript

puștiul s-a întors în New York împreună cu o femeie
pe care-o cunoscuse-ntr-un kibuț.
plecase de la maică-sa la 32,
un bărbat încă zdravăn, cu simțul umorului și
niciodată cu aceeași pereche de chiloți pe el
două zile la rând. și iată-l în cartierul portoricanilor
unde lucra ea. voia să-și pună gratii la ferestre
și mânca prea mult pui fript la 10 dimineața
după ce ea pleca la muncă.
avea niște bani puși deoparte și
își futea femeia dar de fapt
îi era frică de
pizdă.

eram cu Eileen la Hollywood
și i-am spus:

ar trebui să-l avertizez pe puști
pentru ca atunci când ea
o să-i dea papucii
să fie pregătit.

nu, mi-a zis, lasă-l să fie fericit.

l-am lăsat să fie
fericit.

acum s-a-ntors la maică-sa
are 150 de kile
și mănîncă întruna
și rîde întruna
dar ar trebui să-i vezi ochii...
ochisorii lui
în centrul unui munte de grăsime...

mușcă dintr-o pulpă de pui:
am iubit-o, îmi spune,
am iubit-o.

foste iubite

femeile din trecutul meu continuă
să mă sune.
ieri încă una
venită din alt
stat.
voia să mă
vadă.
i-am spus
„nu“.

nu vreau
să le văd,
n-am de gând
să le văd.
ar fi ciudat
înfricoșător și

inutil.

știu oameni care pot
să vadă același film
de mai multe ori.

eu nu.
odată ce știu
intriga
odată ce știu
finalul
indiferent dacă e
unul fericit
nefericit
sau
doar tâmpit
filmul ăla
pentru mine
s-a sfârșit
pentru totdeauna
și de-asta
refuz
să las ca
oricare dintre vechile
mele filme
să ruleze
din nou.

Încercînd să fiu chit

luasem cîteva jointuri și niște bere stăteam
întins în pat și ea „uite care-i treaba, am făcut
trei avorturi unul după altul, nici n-am apucat să
respir, m-am săturat de avorturi, nu vreau să-ți
bagi chestia aia în mine!”

chestia aia se sculase și-amîndoi
o contemplam.
„hai, mă, gagică-mea s-a futut cu
doi tipi săptămîna asta și-ncerc să
fiu chit.”

„tu să nu mă amesteci în căcaturile
tale domestice! ce vreau eu acum e
să ți-o FRECI și eu să mă UIT!
VREAU să te văd cum ți-o FRECI!

VREAU să văd cum țîșnește SPERMA!"

„ok, dă-te mai încoa"

s-a apropiat și-am scuiat în palmă și
am început să mi-o frec.

s-a mărit. chiar înainte de a-mi da drumul
m-am oprit, am apucat-o de la rădăcină
am tras de piele,
capul îi pulsa,
movuliu și strălucitor.

„oooooh", a zis ea.
și-a băgat-o în gură,
a supt-o puțin și
s-a retras.

„termină ce-ai început", i-am spus.

„nu!"

am luat-o iar la frecat și iar m-am
oprit în ultima clipă și-am apucat-o de la
rădăcină și-am fluturat-o
larg între pereții dormitorului.

a ochit-o

s-a aruncat pe ea
a supt-o
s-a retras.

și tot așa, amîndoi,
înc-o dată și înc-o dată.

pînă cînd am
tras-o-n pat
m-am suit pe ea
am futut-o
și-am ejaculat.

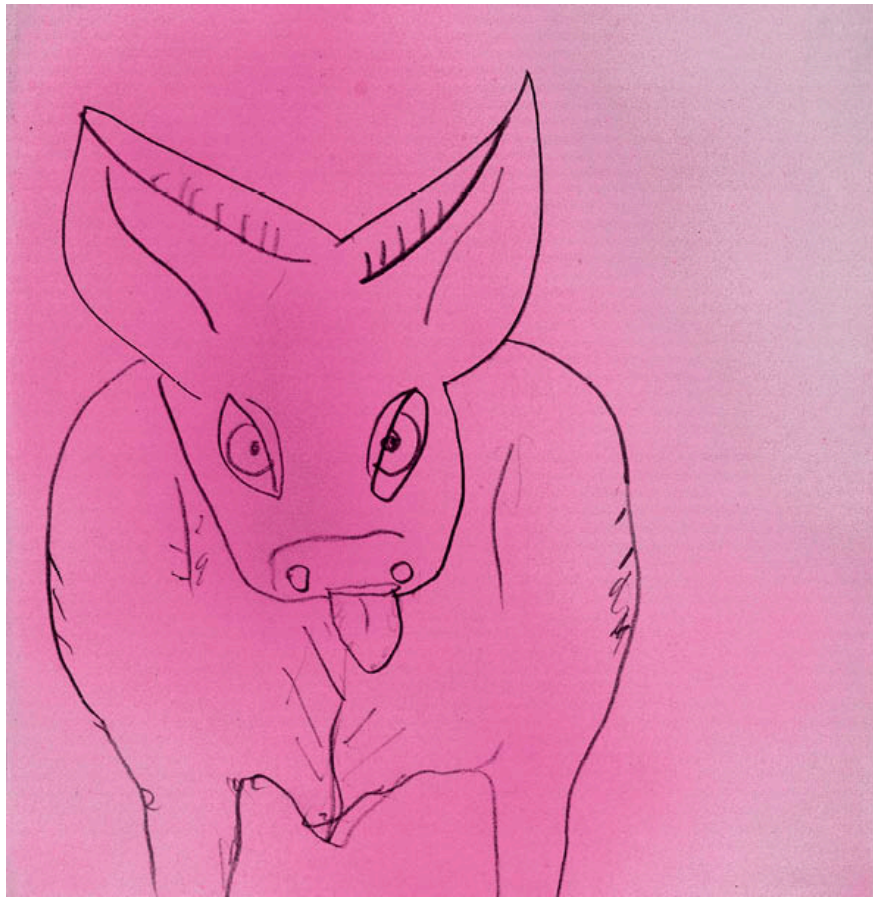
cînd s-a întors de la baie
mi-a spus „te iubesc, scîrbă,
te iubesc de mult timp.
o să-ți scriu din Santa Barbara.
trăiesc cu unu', dar îl urăsc,
nici nu știu de ce mai stau cu el.”

„ok, dar dacă tot ești în picioare
adu-mi și mie un pahar cu apă.”

a intrat în bucătărie și-am auzit-o
bombănind despre cît de jagoase
sînt paharele mele.

i-am zis să folosească o ceașcă de

cafea. am auzit apa curgînd și m-am
gîndit că, gata, înc-un futai

și-o să fiu chit cu gagică-mea
și din nou îndrăgostit de ea –
asta
dacă nu cumva și-a luat între timp
un supliment,
ceea ce probabil
c-a și făcut.

metamorfoze

una dintre iubitele mele
a venit
mi-a făcut patul
a spălat bucătăria
a spălat pereții
a dat cu aspiratorul
a curățat toaleta
cada
a frecat podeaua băii
mi-a tăiat unghiile și
părul.
apoi
în aceeași zi
a venit instalatorul
și mi-a reparat chiuveta
cei de la gaze

mi-au reparat caloriferul
unul de la telefoane
mi-a reparat telefonul.
acum stau în mijlocul perfecțiunii.
e liniște.
am rupt-o cu toate cele 3 iubite
ale mele.
mă simțeam mai bine când în jur era
un dezastru.
îmi va lua câteva luni să revin la normal.
nu găsesc nici măcar un gândac
să am cu cine comunica.
mi-am pierdut ritmul.
nu pot să dorm.
nu pot să mănînc.
am fost jefuit de
mizeria mea.

deloc vreun Cagney, eu, de felul meu

o lună de zile am avut un tv împrumutat
și-am văzut cîteva filme vechi cu Cagney.

Cagney își ducea luptele cu femeile
în bucătărie.

spuneau ceva enervant. le pocnea
cu spălătorul de vase
sau le strivea un grepfrut de față.
ele scînceau și i
se-aruncau în brațe.

și eu, mai tot timpul agresat
de femei
în special cînd sînt deprimat sau
obosit. îmi fac vînt prin uși
afară, în ploaie, mă-mping

în noroi.
îmi toarnă bere în cap
îmi flutură cuțite sub nas
mă atacă
mîrîind ca panterele
îmi sfîșie obrajii și cămășile.
îmi sar la beregată exact
cînd vorbesc cu un bun prieten
sau cînd dorm. uneori
își izbesc capetele de pereți.

gata, plec, le spun.

aha, de mult așteptai asta, nu?

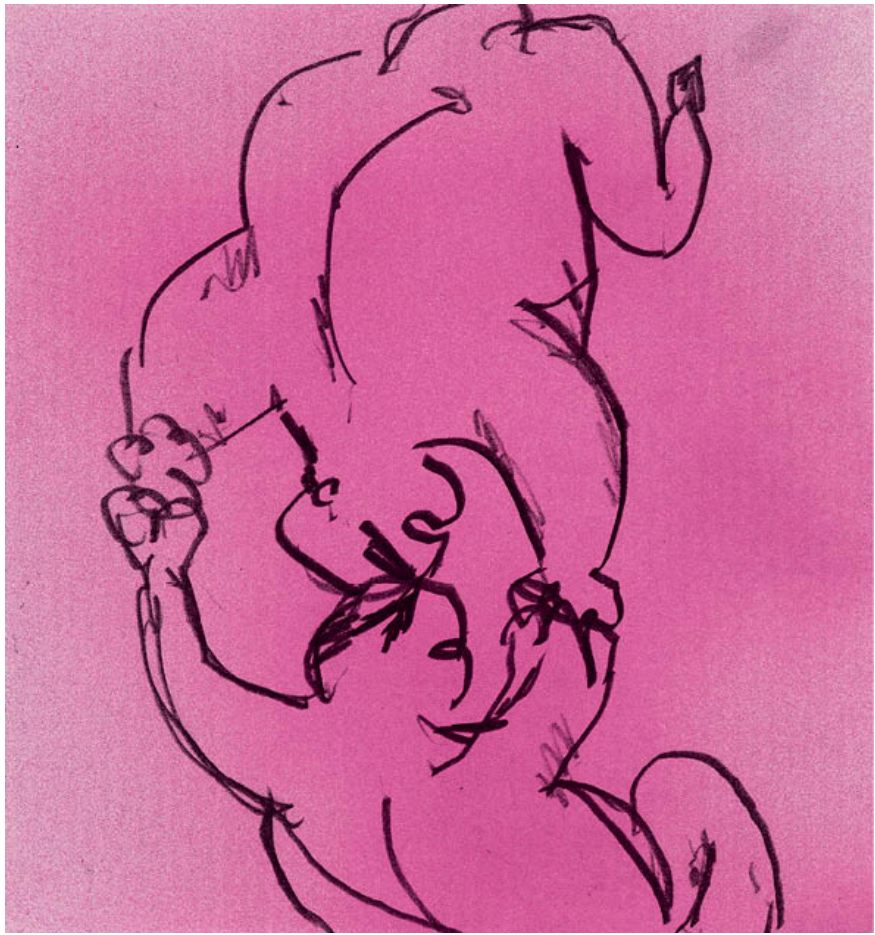
și-acum te prefaci că nu-ți place.

pleacă, dracului, atunci!

și plec. nu, deloc vreun Cagney, eu, de felul meu.
pornesc mașina, gîndindu-mă, rahat,
cît e de bine
să fii din nou singur.

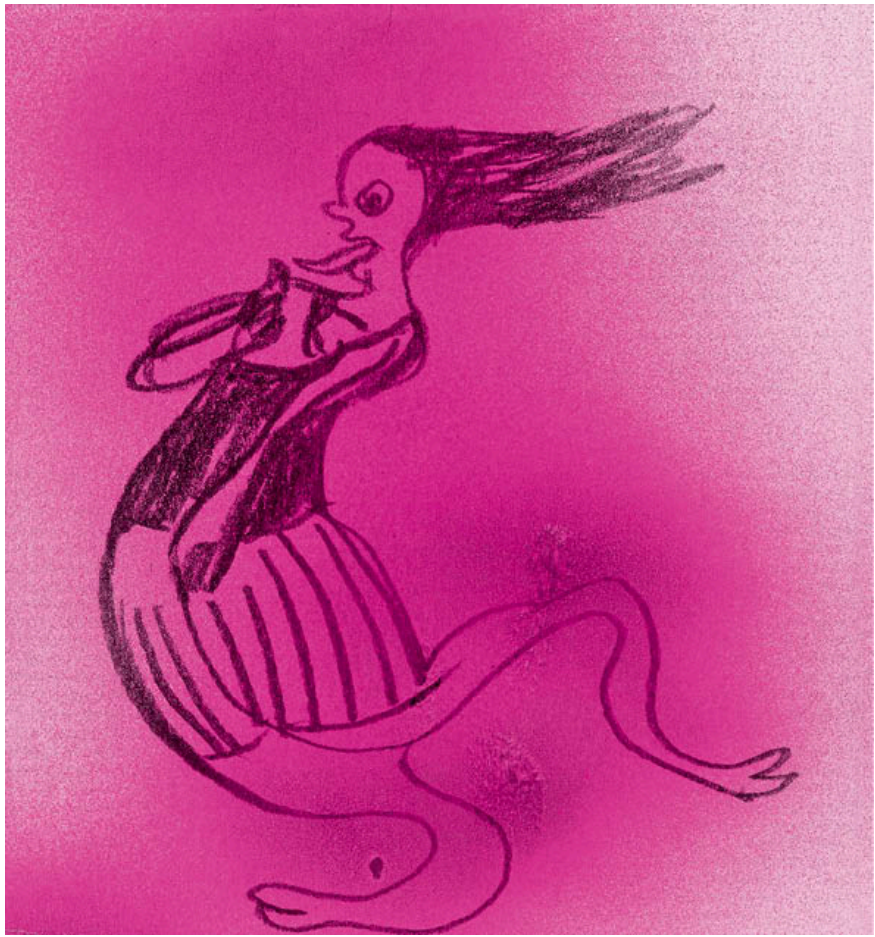
dar tu știai care-i mersu', Jimmy.
că, de fapt, femeile vor o
reacție.
și bărbații

femei.
de-aia tu
ești cel mai adevărat.

fana

duminica trecută am citit
într-o pădure de lângă Santa Cruz
mai aveam cam un sfert de lectură
când am auzit un țipăt lung
și o puștoaică destul de bunoacă
a venit alergând înspre mine
o mantie lungă pe ea & ochi de foc
s-a aruncat pe scenă și a strigat:
„TE VREAU! TE VREAU!
IA-MĂ!”
i-am spus „hei, pleacă dracului
de lângă mine” dar a continuat să
mă tragă de haine și să se arunce pe
mine.
„unde erai tu, am întrebat-o, când
trăiam mîncînd o acadea pe zi și

trimiteam povestiri la Atlantic Monthly?"
m-a apucat de coaie și aproape că
mi le-a smuls. sărutările ei miroseau ca
o supă de căcat fiert.
două femei au sărit pe scenă și-au
tîrît-o înapoi în pădure.
încă-i auzeam țipetele cînd
am trecut la următorul poem.

poate că, m-am gîndit, ar fi trebuit
să o fut aici pe scenă
în fața publicului.
dar niciodată nu poți ști
dacă poezia ta e bună sau
LSD-ul era
de proastă calitate.

fata din stația de autobuz

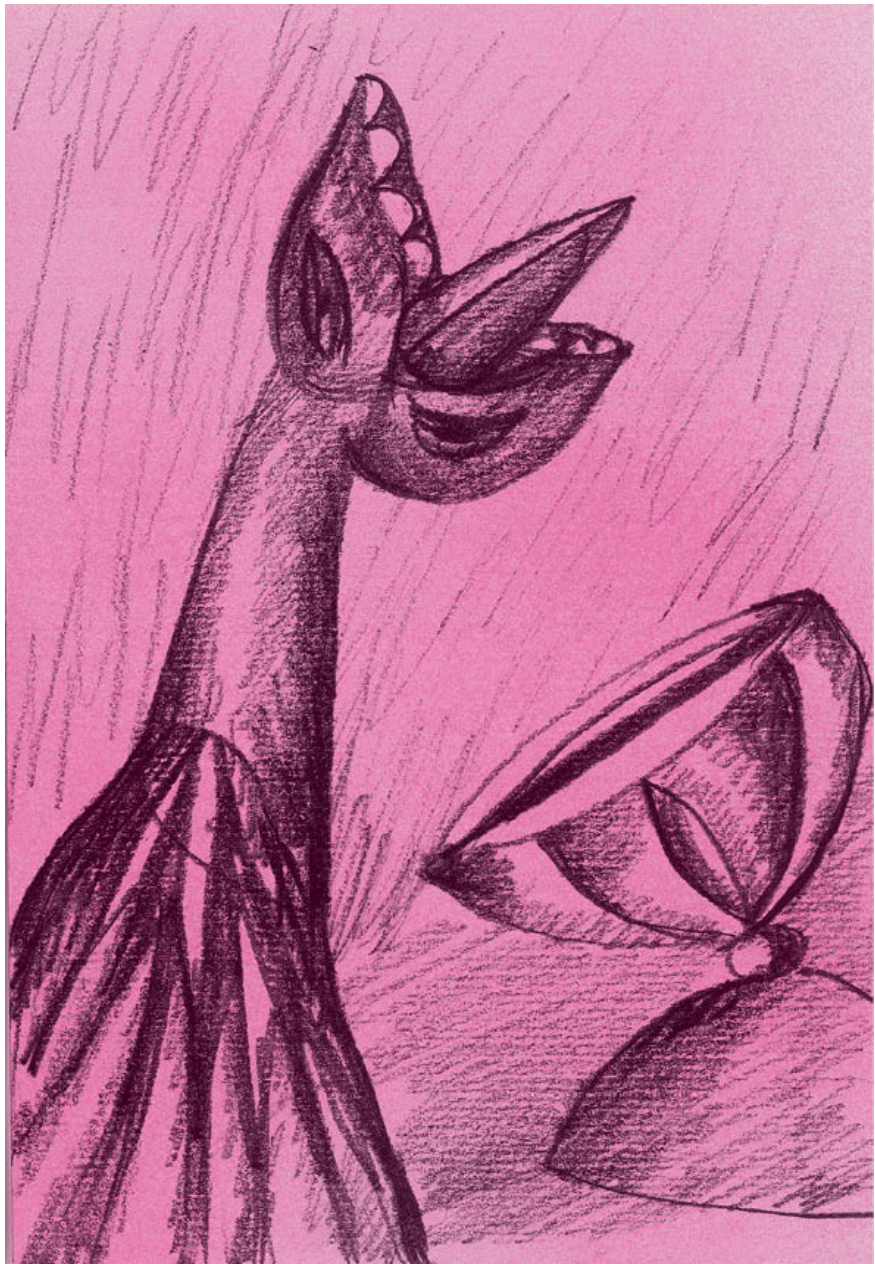
am văzut-o în timp ce conduceam
pe Sunset pe banda din stînga
stătea picior peste picior
și citea o carte.
era grecoaică sau indiancă
sau italiancă
m-am oprit la semafor și
vîntul îi ridica din cînd în
cînd fusta
eram chiar peste drum de ea și
mă holbam
niciodată nu mai văzusem
asemenea picioare perfecte
imaculate.
în esență eu sînt rușinos
dar atunci am privit-o continuu

pînă cînd cineva din spate m-a
claxonat.

nu mi se mai întîmplase așa ceva
am ocolit tot cvartalul
și am parcat lîngă supermarket
exact în dreptul ei
și am continuat să o privesc
ca un băiețel la prima sa
excitație.

îi memoram pantofii
rochia
ciorapii
chipul.
cîteva mașini mi-au blocat
priveștiștea.
apoi am văzut-o iarăși.
vîntul i-a ridicat fusta
în sus de-a lungul coapselor
și-am început să mi-o frec.
chiar înainte să-i vină autobuzul
am ejaculat.
mi-am mirosit sperma
o simțeam umedă pe cămașă.

era un autobuz alb și urît
și a luat-o cu el.

m-am tras în parcare gîndindu-mă
sînt un voyeur un labagiu
dar eu măcar nu-mi expun
toate cele.

sînt un pervers
dar ele de ce fac asta?
de ce arată așa?
de ce lasă vîntul să le facă
asta?

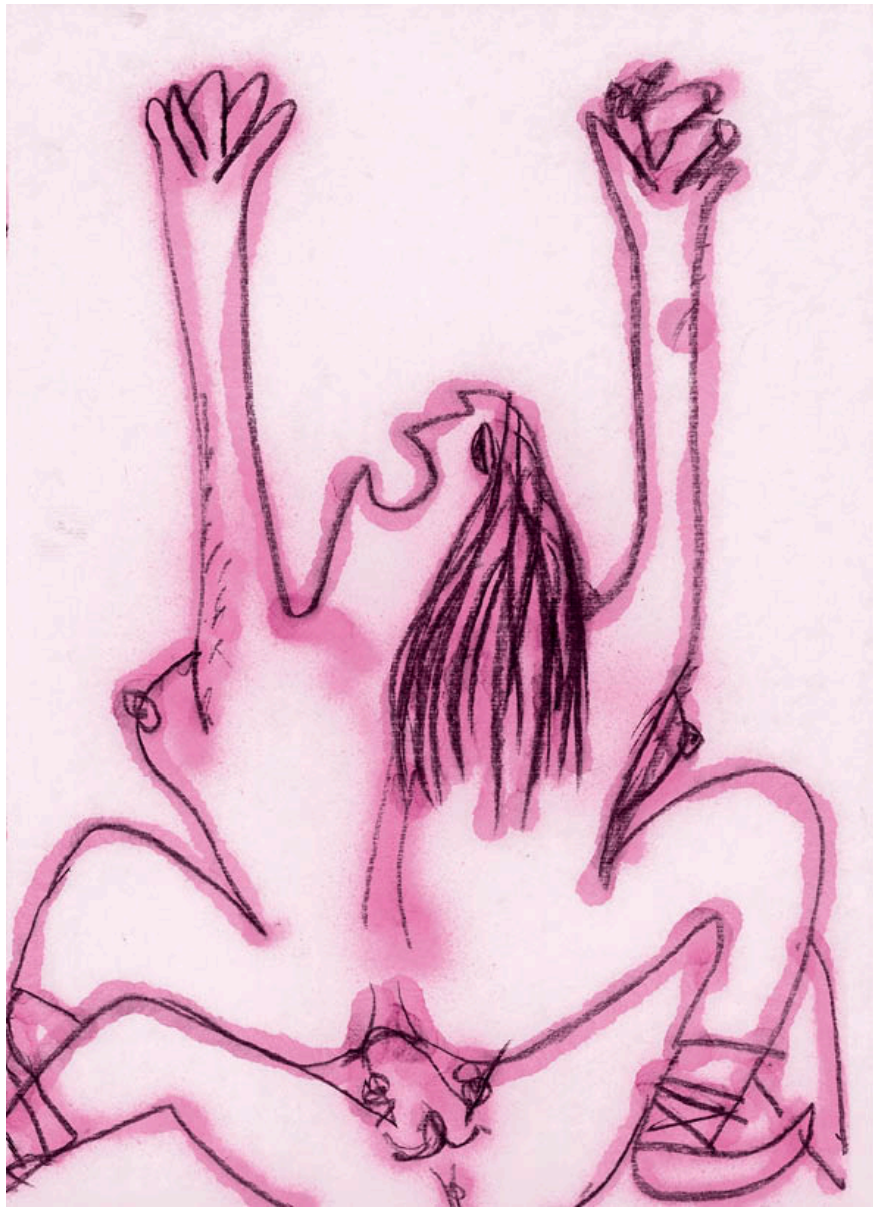
cînd am ajuns acasă
am făcut o baie
am dat drumul la știri
le-am închis
și am scris acest
poem.

39 de grade

cu-o seară-nainte îmi tăiasse unghiile de la picioare
și dimineața mi-a spus „cred că azi o să zac pe-aici.”
asta-nsemna că n-o să se ducă la muncă.
era în apartamentul meu – asta-nsemna încă o zi
și-o noapte.
era o tipă de treabă
dar tocmai îmi zisese că vrea un copil,
că vrea să se mărite și
erau 39 de grade afară.
când am realizat că era vorba de *încă*
o căsnicie și de *înc-un copil*
am început să mă simt cu adevărat rău.
mă pregăteam să mor singur
într-o cămăruță –
și-acum ea încerca să-mi schimbe marele plan.
în plus întotdeauna trîntea prea tare portiera

și mîncă ținîndu-și fața prea aproape de farfurie.
Într-o zi am fost cu ea la poștă, la un magazin
și-am luat cîte-un sendviș la prînz.
mă simțeam deja căsătorit. la-ntoarcere era cît
pe ce să intru-ntr-un Cadillac.
„hai să ne-mbătăm” i-am propus.
„nu, nu, e prea devreme.”
și a trîntit portiera.
erau tot 39 de grade.
mi-am verificat corespondența și-am descoperit
că firma de asigurări auto mai voia 76 de dolari.
deodată ea a intrat în cameră urlînd
UITE, UITE, SÎNT ROȘIE TOATĂ!
SÎNT PLINĂ DE PETE! CEEE MĂ FAAAC!?!
„fă o baie”, i-am spus
și-am format numărul firmei de-asigurări.
era o convorbire interurbană dar
voiam să știu de ce.
țipa și gema în cadă și
n-auzeam nimic la telefon și le-am strigat ăloră
„o clipă, vă rog!” și pe urmă către ea:
HEI! SÎNT AICI ÎNTR-O DISCUȚIE!
E INTERURBANĂ, AȘA CĂ-NCEARCĂ DRACULUI
SĂ TE ABȚII PUȚIN!
ăia de la asigurări continuau să susțină că le sînt
dator și că o să-mi explice într-o scrisoare.
am închis și m-am întins în pat.
eram deja căsătorit, mă simțeam căsătorit.

ea a ieșit din baie și m-a-ntrebat dacă

poate să se-ntindă lîngă mine și
i-am spus că poate.
în zece minute i-au dispărut petele.
cică erau de la pastila cu niacină
pe care-o luase-nainte.
și-a amintit că așa pățește mereu cînd o ia.
stăteam acolo întinși, transpirînd:
nervi.
nimeni n-are destul suflet
cît să depășească nervii.
dar nu puteam să-i spun asta.
ea voia copii.
pula mea, de ce nu.

a ieșit din baie cu părul ei roșu ca focul și-a spus

polițiștii vor să merg la secție și să identific
un individ care-a încercat să mă violeze.
iar mi-am pierdut cheia de la mașină.
am o cheie de intrat dar nu și pe-aia care-o
pornește. vor să-mi ia copilul dar n-o să-i las.
Rochelle aproape-a căzut în supradoză
și pe urmă s-a dus la Harry și ăla a pocnit-o.
are coastele fisurate și una dintre ele
i-a străpuns plămînii. acum e sub o mașinărie.

unde-i pieptenele meu?
al tău e plin de mizerii.

nu ți-am văzut pieptenele,
i-am spus.

confesiune

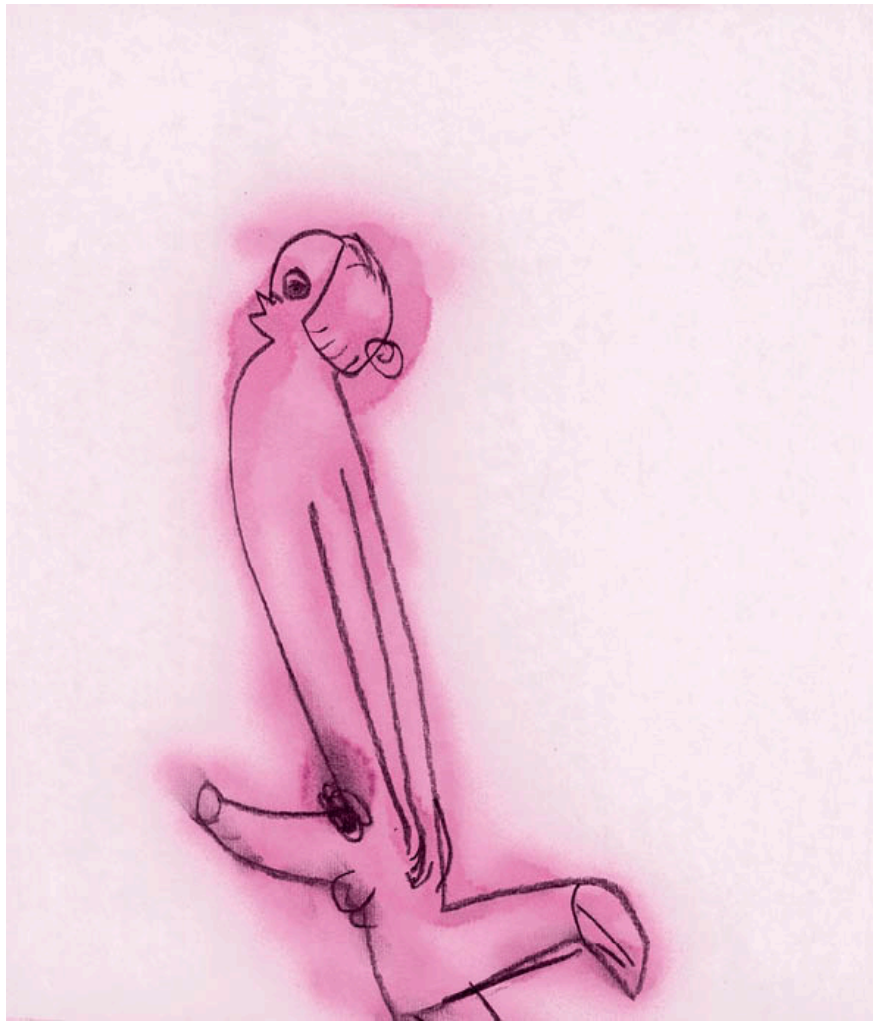
așteptînd moartea
ca pe un pisoi
care-o să-mi sară
pe pat.

îmi pare atît de rău
pentru nevastă-mea
o să găsească
trupul ăsta
țeapăn
alb

o să-l scuture o dată
apoi poate
încă o dată
Hank!
Hank nimic.
nu că o să crăp

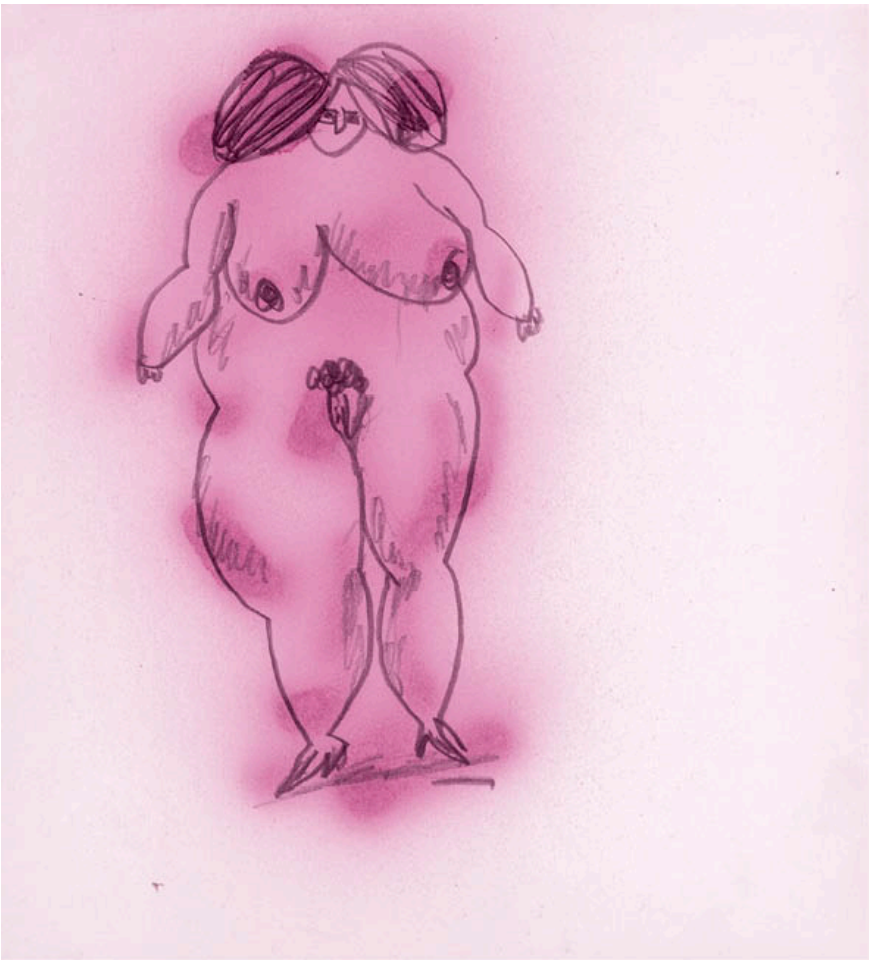

mă îngrijorează,
ci nevastă-mea
singură cu grămăjoara
aia
de nimic.
aș vrea să știe că
pentru toate nopțile
în care am dormit împreună
chiar și cele mai inutile
certuri
au fost lucruri
întotdeauna splendide
și că cele mai grele
cuvinte
pe care m-am temut
să i le spun
pot fi acum spuse:
te
iubesc.

cine naiba mai e și Tom Jones ăsta?

de vreo două săptămîni
eram încurcat cu o puștoaică
de 24 de ani în New York –
asta se-ntîmpla
în timpul grevei gunoierilor,
și într-o seară stabila mea,
gagica mea clară, o femeie
de 34 de ani,
a intrat peste noi, zicînd
„vreau să-mi cunosc rivala”.
cînd a văzut-o, i-a spus
„o, ce pizdulice drăguță ești tu”
și pe-urmă au început
să se zgîrie –
țipete de pisici sălbatice,
gemete, sînge și pișat...

eram în chiloți, și beat.
am încercat să le opresc,
am căzut, mi-am julit un
genunchi. au luat-o pe scări,
s-au rostogolit în stradă.

au apărut patrulele de poliție,
un elicopter se-nvârtea pe deasupra.

stăteam în baie și mă
priveam în oglindă.
rareori ți se-ntîmplă
la 55 de ani lucruri
atît de minunate.
era mai tare decît Revoltele
din Watts

stabila mea, aia de 34,
s-a-ntors în casă.
era pișată toată,
hainele rupte,
cu doi polițai după ea
care voiau să știe de ce.

mi-am aranjat chiloții
și-am încercat să le explic.

cenușă

i-am luat cenușa și i-am dus-o
în largul mării și-am împrăștiat-o
acolo și nici măcar n-arăta a cenușă
urna era umplută cu pietricele
albastre și verzi...

nu ți-a lăsat nimic din toate
milioanele alea ale lui?

nimic.

după ce-ai fost nevoită să iei
toate mic-dejunurile
și mesele de prînz și
cinele alea cu el? după ce i-ai
ascultat toate căcaturile?

era un bărbat sclipitor.

dar înțelegeți ce vreau să spun.

da, oricum, m-am ales cu cenușa lui, și
tu mi-ai futut surorile.

nu ți-am futut niciodată surorile.

ba da, le-ai futut.

numai pe una.

pe care?

aia lesbiană. mi-a luat mâncare și de băut,
n-aveam încotro.

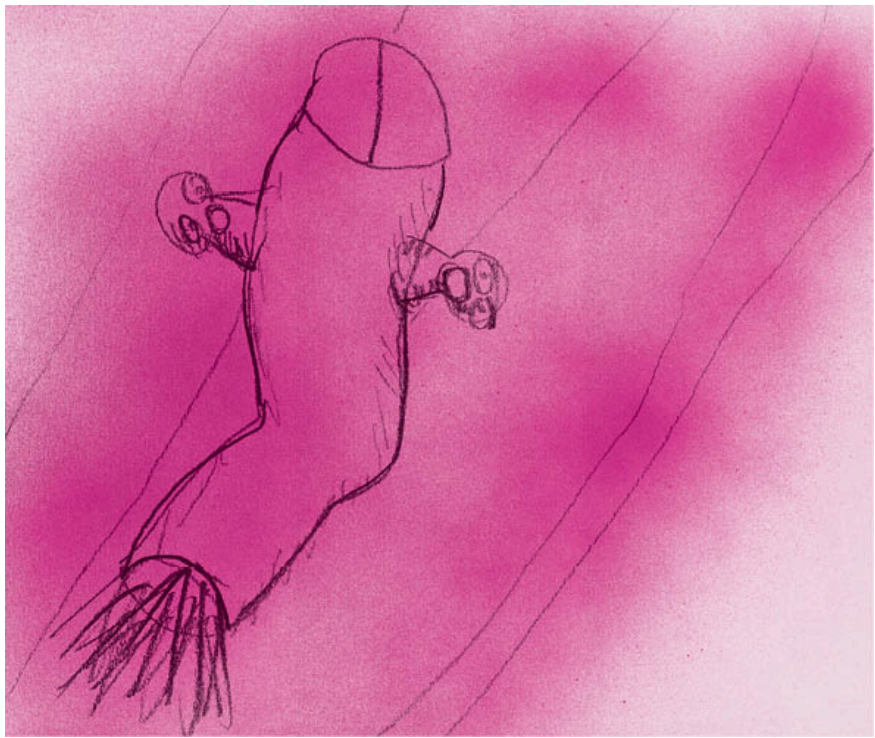
gata, am șters-o.

să nu-ți uiți urna.

s-a-ntors și-a luat-o.

ești atât de mărunț că, atunci când mori și
te incinerează, tre' să completeze cam toată urna
cu pietricele albastre și verzi.

ok.

ne vedem peste 6 luni!, a strigat
și-a trântit ușa.

păi, m-am gândit, asta înseamnă că
dacă vreau să scap de ea
trebuie să-i fut și cealaltă soră.
am intrat în dormitor și am început să-i
caut numărul. tot ce-mi aminteam despre ea
era că locuia în San Mateo și c-avea o slujbă
bunicică.

noaptea în care mi-am futut ceasul deșteptător

cîndva
cînd făceam foamea în Philadelphia
într-o cămăruță închiriată
stăteam într-o noapte pe întuneric
priveam pe fereastra mea de la etajul trei
peste drum la etajul doi
era o bucătărie luminată și înăuntru o
fată blondă superbă săruta un tînăr
se sărutau cu poftă și-am stat acolo și
i-am privit pînă cînd au plecat.
mi-am aprins lumina în cameră.
am văzut noptiera și pe noptieră
ceasul deșteptător.
m-am băgat în pat am luat ceasul
deșteptător și l-am futut pînă

mi-au amortit mîinile.

apoi am ieşit în stradă şi-am mărşăluit

pîină mi s-au umflat picioarele.

cînd m-am întors m-am uitat pe fereastră

în bucătăria lor lumina era stinsă.

cearșafuri

cearșafurile alea
mi-a spus o tipă bătrână
de la raionul de textile.
sînt pentru paturi matrimoniale.
ai pat matrimonial
sau pat de-o persoană?
cum să-ți zic, i-am răspuns,
patul meu e unul mai deosebit,
e un fel de pat de-o-persoană-și-jumătate.
descrie-mi-l, a spus.
poftim?
descrie-mi patul.
nu, prefer să nu.
trebuie să știi, a continuat
tipa aia bătrână, că astea-s cearșafuri
pentru paturi matrimoniale,

și dacă tu ai unul de-o persoană,
e împotriva legii.
ce?, am sărit eu,
mai zi o dată.
am zis că e împotriva legii.
adică?
adică nu poți să returnezi cearșafurile
după ce le-ai scos din ambalaj.
ok, dă-mi atunci două
de-o persoană.
și exact din clipa aia
a-nceput să mă trateze cu dispreț.
bătrîna probabil c-a vîndut cearșafuri
toată viața. cred c-ar trebui să pună
numai femei tinere
la departamentul ăsta. pînă la urmă,
cearșafurile nu mă fac să mă gîndesc la somn
deloc
ci la cu totul altceva. în special
cearșafurile proaspăt apretate.
ar trebui să le pună pe bătrîne să vîndă
mîncare pentru cîini. sau unelte de grădinărit.
și cînd mi le-a dat pe cele de-o persoană
am știut că știe că dorm singur.
ca și ea.

ca o floare deschisă de ploaie

mi-am tăiat
din carne
unghia degetului mijlociu
de la mîna dreaptă și
am început să-i frec
cu el
pizda
făcuse baie și stătea așezată
în fund își întindea o
cremă pe față
pe sîni.
și-a aprins o țigară:
„dă-i înainte”
și a continuat
să fumeze și să se ungă
cu cremă și eu

am continuat să o
frec.

„vrei un măr?”, am întrebat-o.

„sigur, ai vreunul?”

– dar deja o înfierbîntasem

a început să se bîîie

se umezise și se deschidea

ca o floare în ploaie

s-a întins pe burtă și

cel mai frumos fund

din lume

s-a ridicat ușor spre mine

mîna mi-a alunecat sub el

și i-am luat din nou pizda

în palmă

mi-a apucat pula sculată m-a

tras înăuntru eram peste ea

îneecat în părul ei roșu pula mi

se umfla în tot interiorul acelu

miracol.

mai tîrziu am făcut glume pe

faza cu crema și țigara și mărul.

apoi am ieșit și am luat pui și crevete

și cartofi prăjiți și chifle și sos

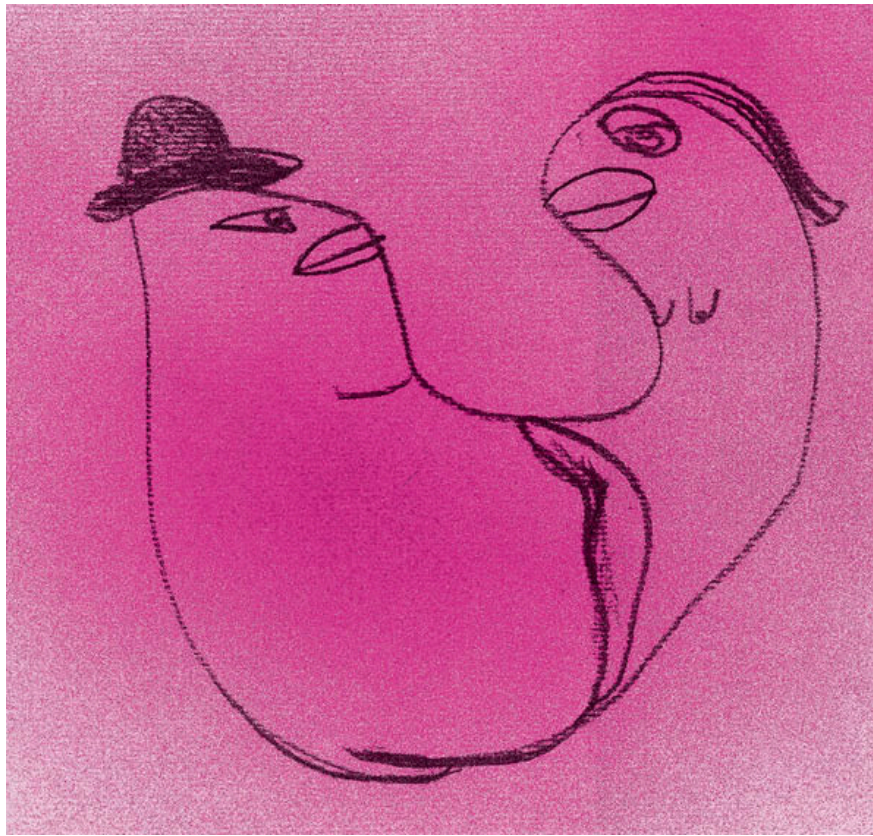
și salată de varză.

mi-a spus ce bine s-a simțit și eu

i-am spus ce bine m-am simțit și am

mîncat tot puiul și crevetele și cartofii

prăjiți și chiflele și sosul și toată salata.

bormașina

mi-a arătat albumul lor cu fotografii.

l-am răsfoit puțin:

rezistaseră zece ani împreună.

au fost cândva tineri.

acum dorm eu în patul lor.

o sună:

„vreau bormașina înapoi.

pregătește-o.

la zece vin să-i iau pe copii.”

când e aici

așteaptă afară.

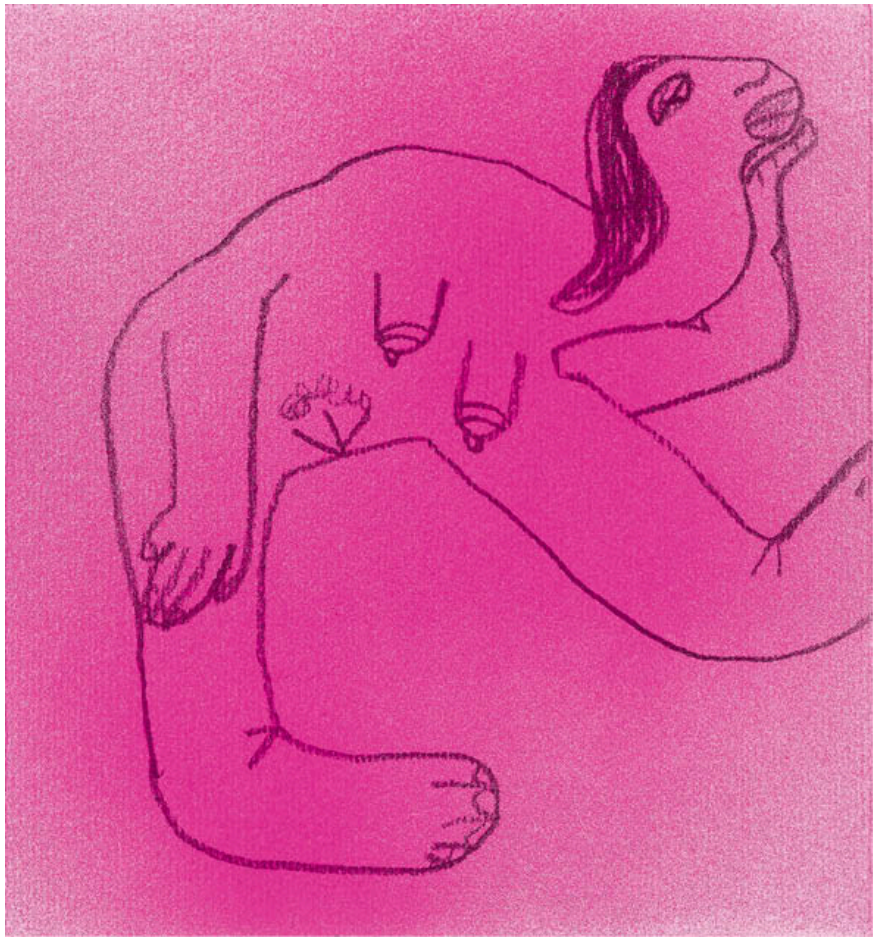
după ce pleacă

ea se-ntoarce în pat

și eu-mi întind un picior

peste picioarele ei.

am fost și eu tânăr cândva.

relațiile umane pur și simplu nu
sînt durabile.
mă gîndesc la femeile din viața mea.
par inexistente.

„și-a luat bormașina?”

„da, și-a luat bormașina.”

mă-ntreb dacă vreodată
va trebui să mă-ntorc după
bermudele mele și după
discul cu The Academy of
St. Martin in the Fields. probabil
că da.

bere

nici nu mai știu cîte sticle de bere
am băut în timp ce așteptam ca totul
să fie altfel.

nici nu mai știu cît vin și whiskey
și bere

mai ales bere

am băut după despărțiri –
așteptînd să sune telefonul
așteptînd să le aud sunetul pașilor,
și telefonul nu sună niciodată
sau sună mult mai tîrziu
și sunetul pașilor nu-l aud niciodată
sau îl aud mult mai tîrziu.

cînd stomacul îmi țîșnește pe gură
apar și ele proaspete ca florile:
„ce dracu-ai făcut? ce-i cu tine?

tre să mai treacă trei zile
pînă să mă poți fute!"

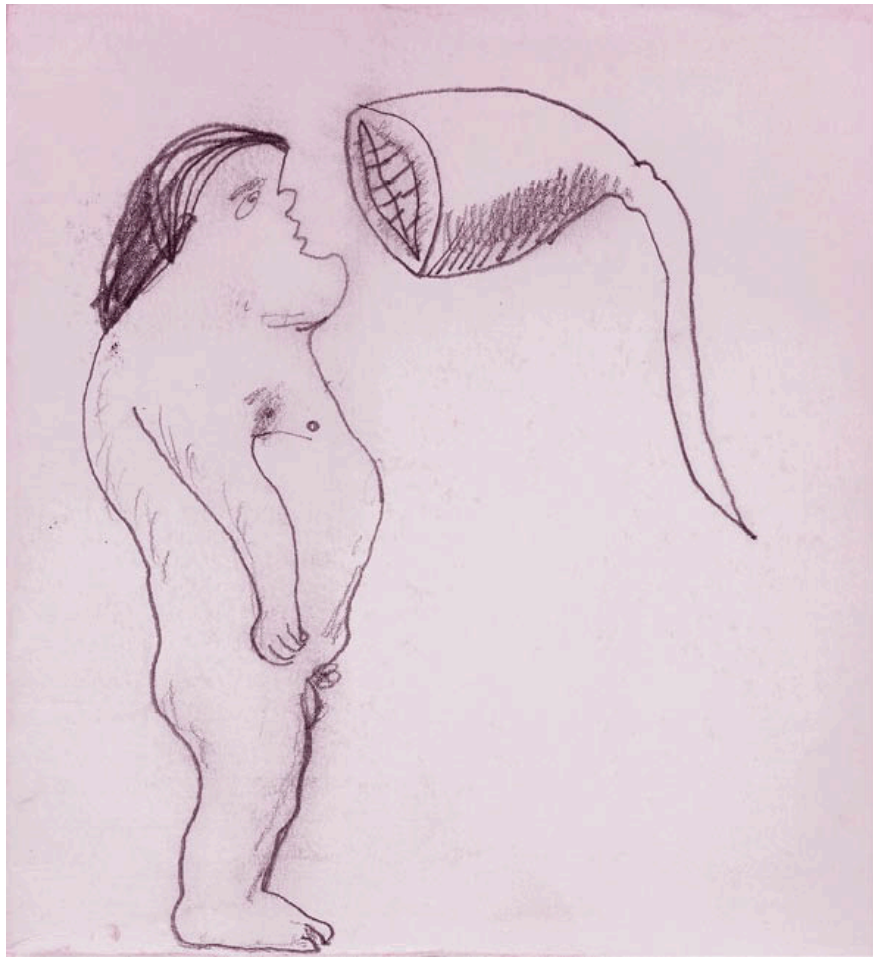
femela e durabilă
trăiește cu șapte ani și jumătate
mai mult decît masculul
și bea mai puțină bere
pentru că știe ce-i dăunător
pentru față.

în timp ce noi înnebunim
ele-s pe undeva
dansează și rîd
cu ciobani libidinoși.

dar îmi rămîne berea
zeci de saci plini cu sticle goale
ridici unul
fundul de hîrtie se rupe
și sticlele se rostogolesc
pe podea
împreună cu scrumul umed
și resturile de bere stătută
ori se-ntîmplă ca sacii
să cadă din picioare la 4 dimineața
stîrnind singurele sunete din viața ta.

bere

rîuri și oceane de bere

bere bere bere
radioul cu cîntece de dragoste
telefonul mut
pereții drepti
și restul e bere.

bătrînu'

aveam 16 ani
era-n timpul depresiei economice
m-am întors într-o seară beat
și toate hainele mele –
chiloți, cămăși, ciorapi –
o valiză și hîrțiile mele
cu povestiri
erau aruncate în fața casei și-n
mijlocul străzii.

mama mă aștepta
după un copac:
„Henry, Henry, nu te du înăuntru,
te omoară, ți-a citit povestirile...”

„pot să-l bat de să se cace pe el”

„Henry, te rog, ia banii ăștia...
și închiriază-ți o cameră...”

...dar bătrînului îi era frică
că n-o să termin liceul
și că o să mă-ntorc.

Într-o seară a intrat la mine
cu cîteva pagini dintr-o
povestire
(pe care nu i-o dădusem eu)
și mi-a spus:
„asta e o povestire extraordinară.”
„ok” i-am zis, mi-a întins-o
și-am citit-o.
era o poveste despre
un tip bogat
care se certase cu nevastă-sa
și a plecat de-acasă în toiul
noptii și-a ajuns într-o cafenea
și a privit o vreme
chelnerița și lingurile și furculițele
și solnițele și firma de neon din
fereastră
apoi s-a întors acasă
s-a dus la grajduri
să-și vadă și să-și atingă
calul preferat

care l-a lovit cu copita

în cap
și l-a omorât.

cumva
povestea avea un înțeles
pentru taică-miu
deși
cînd am scris-o
habar n-aveam
ce scriu.

așa că i-am spus
„ok, bătrîne, e-a ta.”

și a luat-o
a ieșit afară
și a închis ușa după el.
cred că mai apropiați
decît atît
n-am fost niciodată.

artist

dintr-odată sînt pictor.
o fată din Galveston îmi dă
50\$ pe un tablou cu un bărbat
care plutește pe un cer întunecat
ținînd în mînă o acadea.

pe urmă vine un tînăr bărbos
căruia-i vînd trei bucăți pe 80\$.
îi plac chestiile necizelate
părțile alea din tablouri peste
care scriu ÎMPUȘCĂCĂCAT
sau MAREA ARTĂ E CĂCAT
DE CAL, CUMPĂRĂ TACO.

pot să fac o pictură în 5 minute.
folosesc acrilice, vopseaua direct

din tub. fac mai întâi
partea stîngă a tabloului
cu mîna stîngă pe urmă partea
dreaptă cu mîna dreaptă.

Într-o zi vine bărbosul
însotit de un amic cu o coafură umflată
și au și-o fată blondă cu ei.

bărbosul e la fel de fraier:
îi vînd înc-o bucată de căcat –
un cîine portocaliu pe care scrie
CÎÎNE.

coafură umflată vrea 3 picturi
pe care-i cer 70\$.
n-are nici un ban.
nu se-alege cu nimic dar
îmi promite c-o să mi-o trimită
pe una Judy
care poartă jartiere și tocuri.
deja i-a vorbit despre mine:
„un scriitor faimos în lumea
întreagă”, i-a zis
și ea „oh nu se poate!”
și și-a tras rochia peste cap.
„da, vreau asta”, îi spun
coafurii umflate.

pe urmă se târguiește:
eu voiam s-o fut mai întâi
și după aia plata.
„n-ar fi mai bine plata
la început și futaiul după?”

„nu merge așa”
îi spun.

așa că ne-nțelegem:
Judy o să vină aici
și după
o să-i dau cele 3
picturi.
iată-ne înapoi la
sistemul trocului,
singurul mod de a
învinge inflația.

cu toate astea
aș vrea să pornesc o
Mișcare Pentru Eliberarea Bărbaților:
aș vrea ca o femeie să-mi dea ea *mie*
3 picturi de-ale ei după ce
am făcut dragoste cu ea,
și dacă nu poate să picteze
să-mi dea o pereche de cercei de aur
sau măcar o bucătică de ureche

în memoria unuia care
putea.

sfârșitul unei scurte iubiri

am încercat s-o facem
de-a-mpicioarele.
de obicei nu merge
dar acum părea că
e altceva...

îmi tot șoptea
„o Doamne ce picioare
frumoase ai!”

pot să zic că mă
descurcam pînă cînd
și-a desprins tălpile și
cracii de podea și
mi-a prins mijlocul
ca-ntr-un clește.

„o Doamne ce picioare
frumoase ai!”

avea vreo 70 de kile
și atârna acolo de mine
în timp ce pompam.

abia cînd am ejaculat
am simțit durerea
țîșnindu-mi pe șira spinării.

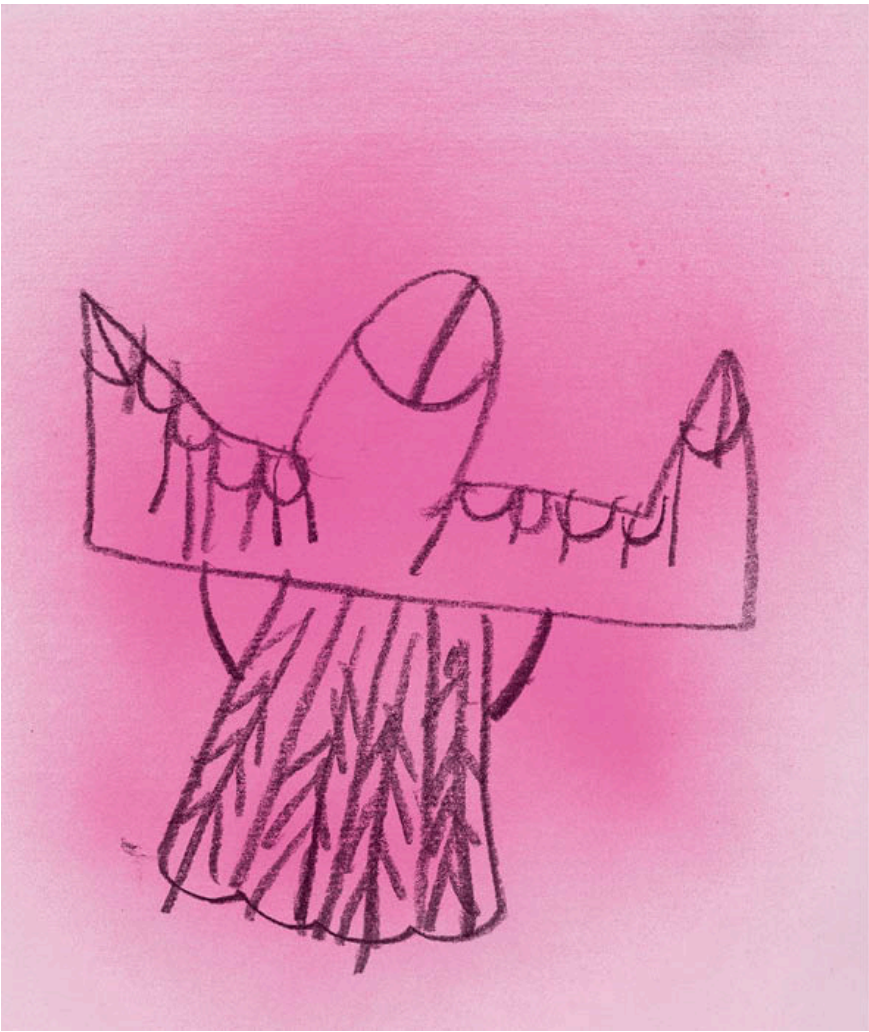
am aruncat-o pe canapea
și m-am învîrtit prin cameră.
durerea se ținea tare.

„uite care-i treaba”, i-am spus
tipei, „trebuie să pleci. am de
developat niște filme.”

s-a-mbrăcat și-a șters-o
m-am dus în bucătărie și
mi-am turnat un pahar
cu apă. durerea mi-a săgetat
ceafa
și-am scăpat paharul.

am umplut cada
și-am turnat săruri.

începusem să mă

relaxează cînd a sunat
telefonul. m-am ridicat
și durerea mi-a cuprins
gîtul și brațele. m-am
agățat disperat de marginea
căzii. în creier îmi bîzîiau
steluțe verzi și galbene și
roșii.

am ridicat receptorul
„daaa...”

„TE IUBESC!”

„mersi”, i-am răspuns.

„asta-i tot ce poți să-mi
spui?”

„da.”

„în mă-ta!”
și-a închis.

dragostea se ofilește,
mi-am zis și-am țîșnit
spre baie,
mai rapid chiar decît

un spermatozoid.

alintat

se gîndea tot timpul numai la
chestia aia
era tînă ră și frumoasă și prietenii
mei geloși:
ce caută un bășinos bătrîn ca tine
cu așa o prospătură?

se gîndea tot timpul numai la
chestia aia.

ne urcam în mașină ne-nvîrteam
cîteva sute de metri și ea
„vezi locșorul ăla? parchează acolo”
nici n-apucam să parchez și
ea mi-o și lua-n gură.

odată am dus-o pînă-n Arizona
și pe la jumătatea drumului
în timp ce mă luptam cu întunericul
și curbele strînse ea s-a aplecat și
mi-a supt-o și hopurile-o săltau și-o
zgîlțîiau dar mi-o apucase
bine altădată în L.A.
luasem cola și hot-dogs și cartofi și
mîncam în Griffith Park
în jurul nostru familii
copii care se jucau dar ea mi-a tras
fermoarul și m-a
făcut.

„ai înnebunit?” i-am spus
dar am lăsat-o.

mai tîrziu
cînd am întrebat-o de ce
de față cu toată lumea
mi-a spus că e mai periculos
și mai excitant
așa.
o dată m-a întrebat
„de ce stau eu cu
tine
moșule”

„păi ca să-ți dau
muie”

„urăsc expresia asta”
a țipat.

„atunci ca să-mi sugi pula”

„și pe-asta o urăsc”

„tu cum ai prefera
să-i zici?”

„îmi place să cred că te
alint”

„ok” i-am spus.

* * *

era cam ca-n toate relațiile,
amândoi geloși mai tot timpul,
ne despărțeam, ne împăcam,
iar uneori chiar trăiam împreună
mici momente de pace și armonie.

am încercat de multe ori să scap de ea
și ea a încercat să scape de mine

dar Cupidon ăla, în felul lui bizar,
reușea să se țină aproape de noi.
cînd trebuia să plec din oraș
ea mă *alinta* zdravăn
cîteva nopți la rînd
asigurîndu-se astfel că o să-i
rămîn fidel.

pe urmă nu mai aveam
nici o grijă
decît că-mi imaginam
cum mă-nșeală ea.

cînd nu mă *alinta*
făceam sex obișnuit
dar și-atunci în cele mai
neobișnuite moduri.

dar în general
timpul petrecut împreună
era *alintare* sau așteptarea
următoarei *alintări*.

nici nu prea ne gîndeam la altceva.
nu mergeam la filme (oricum nu-mi
plac). nu prea mîncam în oraș.
nu ne interesau evenimentele lumii.
momentele noastre

principale
se desfășurau în parcări în locuri
de picnic sau pe autostrăzi
în întuneric
către New Mexico,
Nevada sau Utah.

ori
în patul ei uriaș
din lemn de stejar.
stăteam atît de mult acolo
încît știam pe de rost fiecare
cută a perdelelor și mai ales
crăpăturile din tavan.

aveam și-un joc legat de
crăpăturile alea.

„vezi crăpăturile alea?”

„care?”

„uită-te în direcția aia”

„aha”

„acuma, vezi că liniile alea
au un tipar? e o imagine acolo.

vezi imaginea?"

„...”

„hai, zi ce e”

„gata, știu! e un bărbat călare
pe-o femeie!”

„greșit. e un flamingo într-un
rîu”

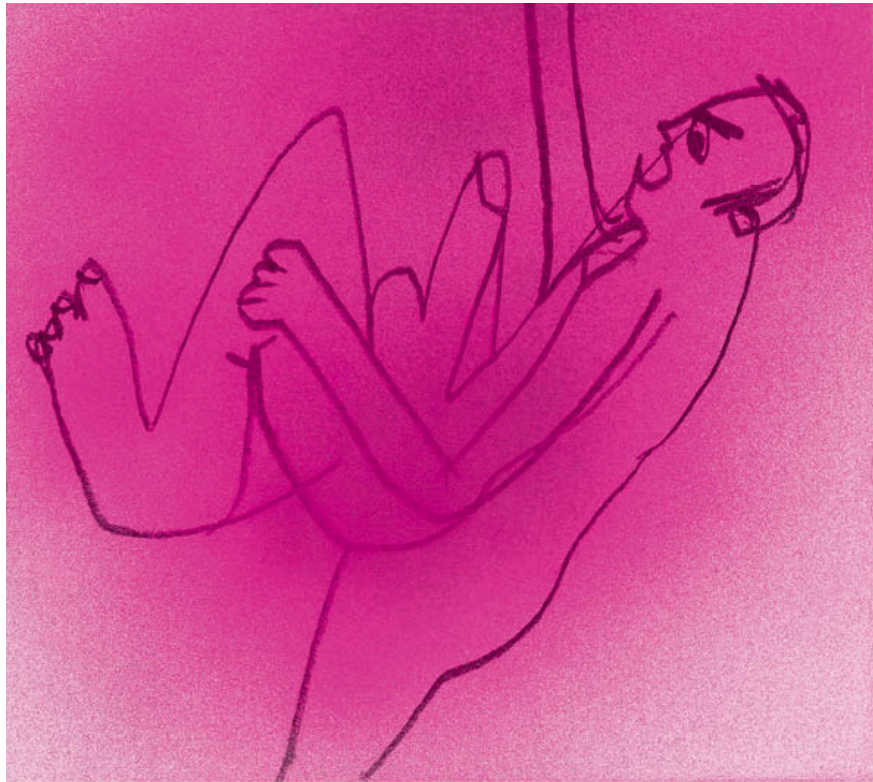
* * *

pînă la urmă am scăpat unul de altul.
e trist dar e
procedura standard.
(în continuare sînt uimit de lipsa
de durabilitate a
relațiilor omenești).

presupun că despărțirea a fost
tristă
posibil chiar urîță.
au trecut vreo trei, patru ani
de-atunci și
mă-ntreb dacă ea se gîndește
vreodată la mine, la ce mai fac

eu.

bineînțele, eu știu exact ce face ea
acum.

și-o face mai bine
decît oricine.

și măcar pentru atît
poate că merita tot poemul ăsta.

dacă nu, măcar o notă de subsol:
că asemenea relații nu sînt neapărat
neplăcute și că așa cum
explodează Saigonul și tancurile lor
în vechi imagini vechi vise acum
așa cum cîinii bătrîni și infirmi
sînt omorîți cînd trec strada și
pasarela se ridică dimineața pentru
ca pescarii alcoolici să poată ieși în larg
era un sens și-n
felul în care ea se
gîndea tot timpul
la chestia
aia.

albina

am avut și eu ca oricare
prietenul meu cel mai bun în copilărie.
îl chema Eugene era mai înalt decât mine
și cu un an mai mare.
Eugene mă caftea destul de rău.
ne băteau tot timpul.
și tot timpul îl provocam.

odată ne-am aruncat de pe acoperișul unui
garaj ca să ne dovedim curajul.
eu mi-am scrîntit o gleznă și el a rămas la fel
de curat ca untul proaspăt împachetat.

cred că singurul lucru bun pe care l-a făcut
pentru mine a fost atunci când m-a înțepat o
albină și-n vreme ce stăteam întins pe jos

și încercam să-mi scot acul din picior
el a zis
„o s-o rezolv pe scîrba aia”

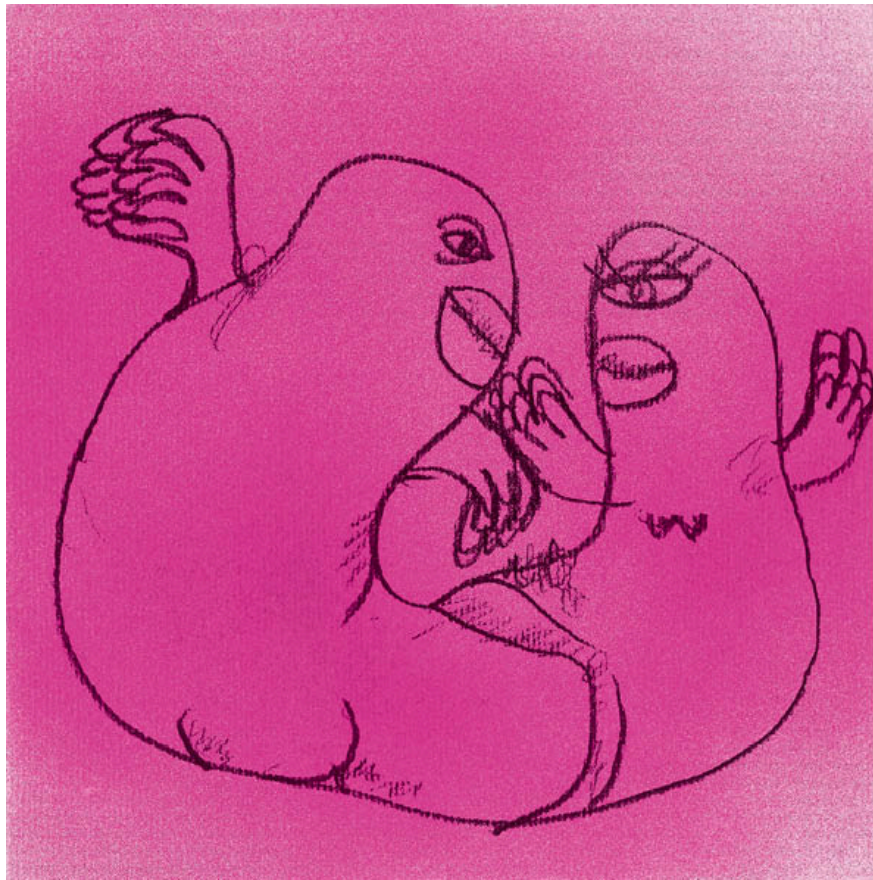
și-a rezolvat-o
cu o rachetă de tenis
și-un ciocan de cauciuc.

a fost ok deși
se spune că gîngania
ar fi murit oricum.
piciorul mi s-a umflat
am zăcut cîteva zile
rugîndu-mă să mor.

și Eugene a ajuns
Amiral sau Comandant sau ceva
măreț în Marina Americană
a trecut prin cîteva războaie
și niciodată n-a fost rănit.

mi-l imaginez acum
un bătrîn într-un balansoar
cu dinți falși
și-un pahar cu lapte-n mînă...

în timp ce eu
beat

fut cu degetul o admiratoare
de 19 ani.

dar partea cea mai rea
(ca săritura de pe garaj)
e că Eugene m-a învins din nou
pentru că el nici măcar nu se
gîndește la mine.

marele pizdanion

„știi, îmi spunea, erai la bar
așa că n-ai văzut
dar am dansat cu un tip.
am dansat și-am tot dansat
lipiți unul de celălalt.
dar n-am plecat cu el,
știa că sînt cu tine.”

„mulțam mult.”

se gîndea tot timpul la sex.
îl căra după ea
ca pe-o chestie
pe care-o ții
într-o sacoșă.
cîtă energie.

o clipă nu uita de el.
se holba la toți bărbații
în bistrouri, la micul-dejun,
pe deasupra ochiurilor cu șuncă,
la prînz, peste sandvișuri,
seara, la cină, peste fripturi.

zicea:

„modelul meu de viață e
Marilyn Monroe.”

„te lasă tot timpul singur,
se duce prin cluburi
și dansează cu tot felu' de babuini”
mi-a spus odată un prieten.
„mă mir c-ai rezistat atîta cu ea”
mergeam împreună la cursele de cai,
dispărea și se-ntorcea dup-o vreme:
„trei bărbați s-au oferit pîn-acum
să-mi ia ceva de băut”

sau o pierdeam prin parcare
și-o găseam plimbîndu-se cu
vreun necunoscut:
„păi, el venea din direcția aia
și eu din ailaltă
și l-am însoțit cîțiva pași.

nu voiam să-i rănesc
sentimentele”

spunea că sînt un bărbat
foarte gelos.

Într-o bună zi s-a prăbușit
în propria-i pizdă
și-a dispărut.

a fost ca și
cum un ceas deșteptător
ar fi căzut în Marele Canion.
a făcut poc și zdrang și bing
și bang și-a țîrîit și-a sunat
și a sunat
dar nu-l mai vedeam și
nu-l mai auzeam.

mă simt mult mai bine acum.
am luat lecții de step și
port o pălărie
neagră trasă peste
ochiul drept.

semnificația era obscură

mi-a spus:
sîntem căsătoriți de 30 de ani.

și cum vă explicați succesul acesta
marital? l-am întrebat.

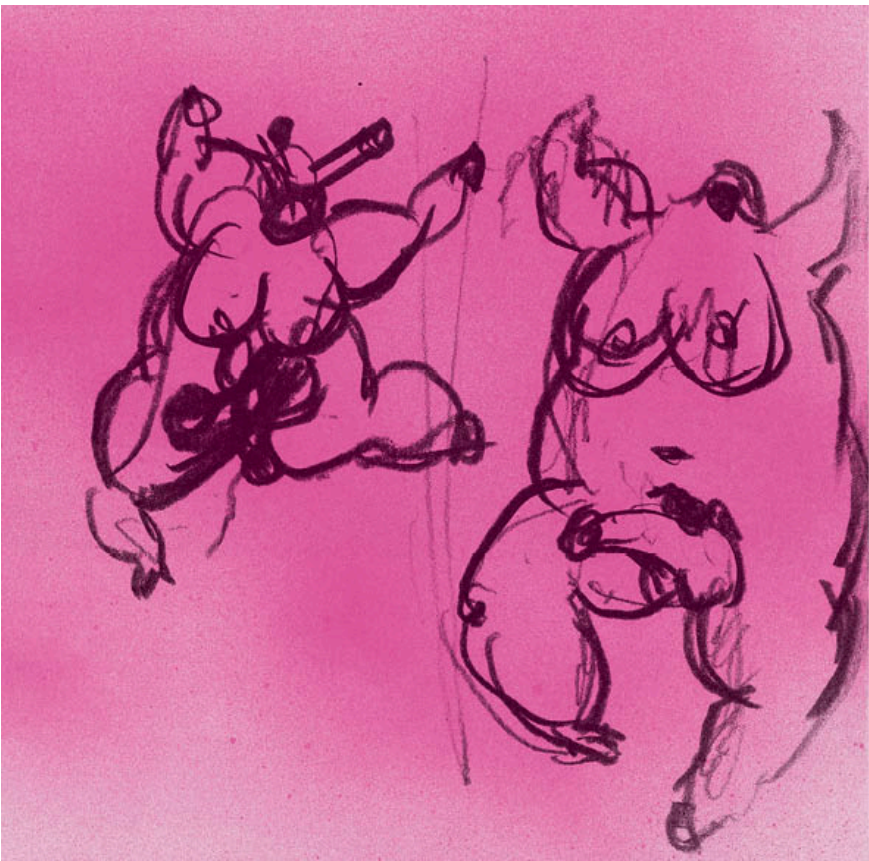
amîndoi scoatem pasta de dinți
din tub apăsînd pe partea lui de jos,
mi-a explicat.

a doua zi dimineată
cînd mă spălam
am apăsat pe partea de jos
a tubului.

bineînțeles, cum locuiesc

singur, semnificația mi s-a părut
obscură

cum îmi pare
de obicei.

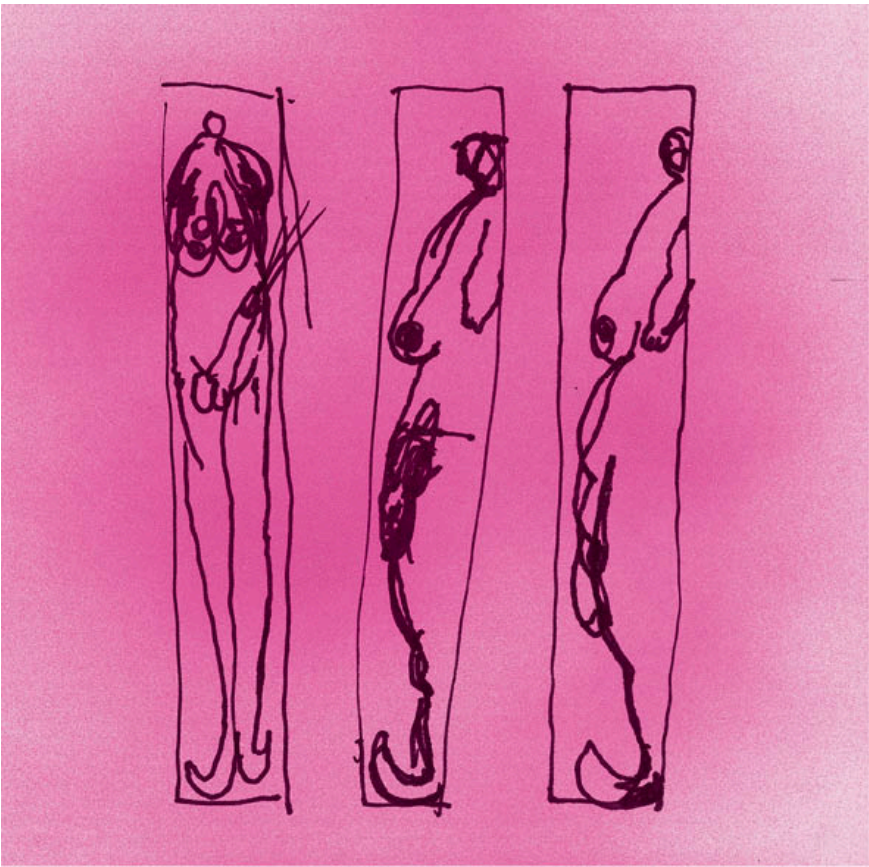

scăpat din brațele

scăpat din brațele unei iubiri
căzut în brațele alteia

m-a salvat de la răstignire
o femeie care fumează marijuana
compune cîntece și povești
și mult mai blîndă decît cealaltă,
mult mult mai blîndă
și sexul cu ea e aproape la fel de bun
ba chiar mai bun.

nu e plăcut să fii pus pe cruce și uitat acolo,
e mult mai plăcut să uiți o iubire
infirmă
așa cum toate iubirile
pînă la urmă-și

rup cîte ceva

e mult mai plăcut să faci dragoste
lîngă malul mării în Del Mar
în camera 42 și-apoi să stai în pat
să bei vin bun să pălăvrăgești și
să fii mîngîiat
să fumezi iarbă
să asculți valurile

am murit de prea multe ori
așteptînd, încrezător,
într-o cameră
privind în gol, la tavanul crăpat,
așteptînd să sune telefonul,
să vină de undeva o scrisoare,
așteptînd un ciocănit în ușă, un sunet
oricît de vag,
înnebunit de-atîta așteptare
în timp ce ea dansa cu străini în cluburi

scăpat din brațele unei iubiri
căzut în brațele alteia

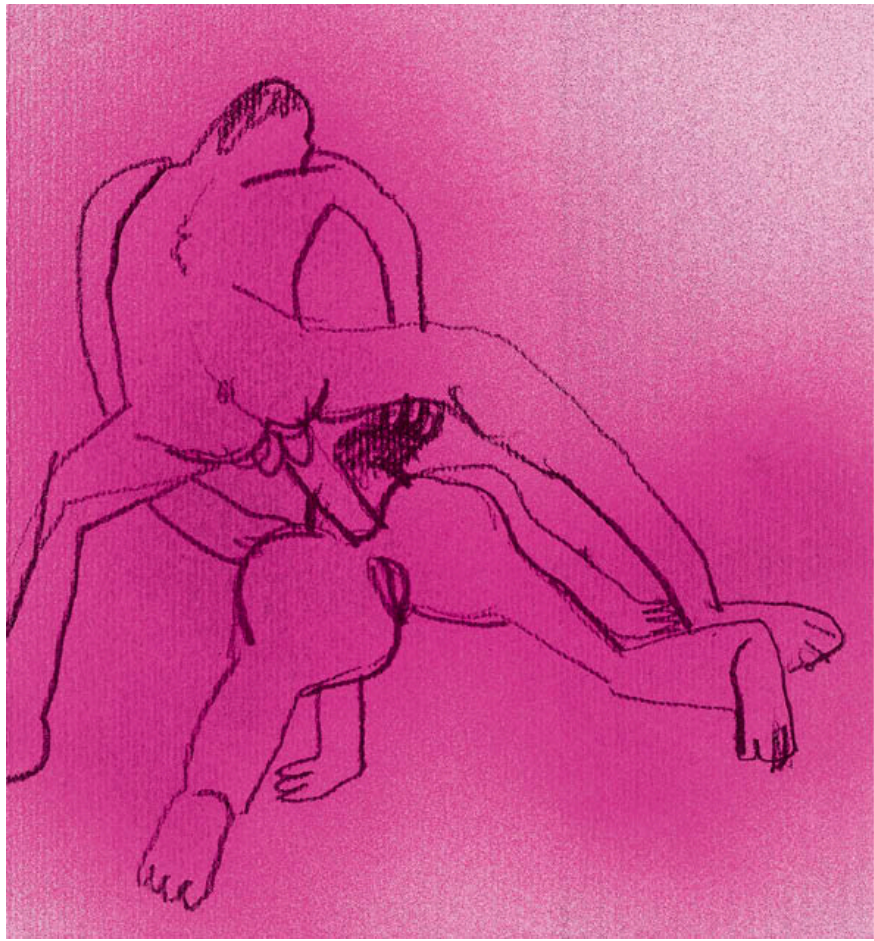
nu e plăcut să mori pe cruce
e mult mai plăcut să-ți auzi numele
șoptit în întuneric

rugăciune în timpuri ploioase

Dumnezeule, nu știu ce să mă
fac.
e atât de bine să le ai prin preajmă.
au un fel de a se juca
printre coaie
și de a-ți privi scula cu atîta
seriozitate
învîrtind-o
ciupind-o
examinîndu-i fiecare parte
în timp ce părul lor lung
îți flutură peste buric.
dar nu doar fututul și suptul
cuceresc un bărbat
și-l înmoaie, e și acel extra.
tot acel extra.

plouă
și nu e nimeni aici
toate sînt în altă parte
examinează lucruri
în dormitoare noi
în stări noi
sau poate în vechi dormitoare.
oricum, în seara asta
plouă în draci...
mai nimic de făcut.
am citit ziarul
am plătit gazul
electricitatea.
telefonul.
plouă.
înmoaie un bărbat
apoi îl lasă plutind
în sucul lui propriu.
am nevoie de-o curvă
una ca la carte
la ușa mea
își închide umbrela ei verde
își aruncă umbrela ei verde
picături luminoase de ploaie
pe poșetă, și ea spunînd „rahat,
omule, caută o muzică mai adevărată
la radioul ăla, și dă drumul
la căldură...”

întotdeauna cînd un bărbat e umflat

de dragoste și tot restul
începe să plouă
să-l inunde
ploaia
bună pentru copaci și
pentru iarbă
pentru aer...
bună pentru lucruri
care pot trăi singure.
aș da orice
pentru o atingere de femeală
în seara asta
acum.
înmoaie un bărbat și
îl lasă singur
să asculte ploaia.

puiu'

am trecut p-aici, a zis ea,
și Ț-am agățat un pui fript de clanță
și după două zile înc-atârna acolo,
se bălângănea-n vînt,
merita să vezi așa spectacol!
mașina ta era afară, în curte,
și puiu' se bălângănea,
i-am spus lu soțu',
ce-i cu duhoarea asta?,
tipu cre'că-i mort acolo-năuntru!
am făcut rost de cheie și-am intrat.

aha, i-am spus, și ce-ați găsit?

numa' sticle goale și gunoi. tu nu
erai.

v-ați uitat și prin dulapuri?

ne-am uitat peste tot, și pe sub paturi,
peste tot.

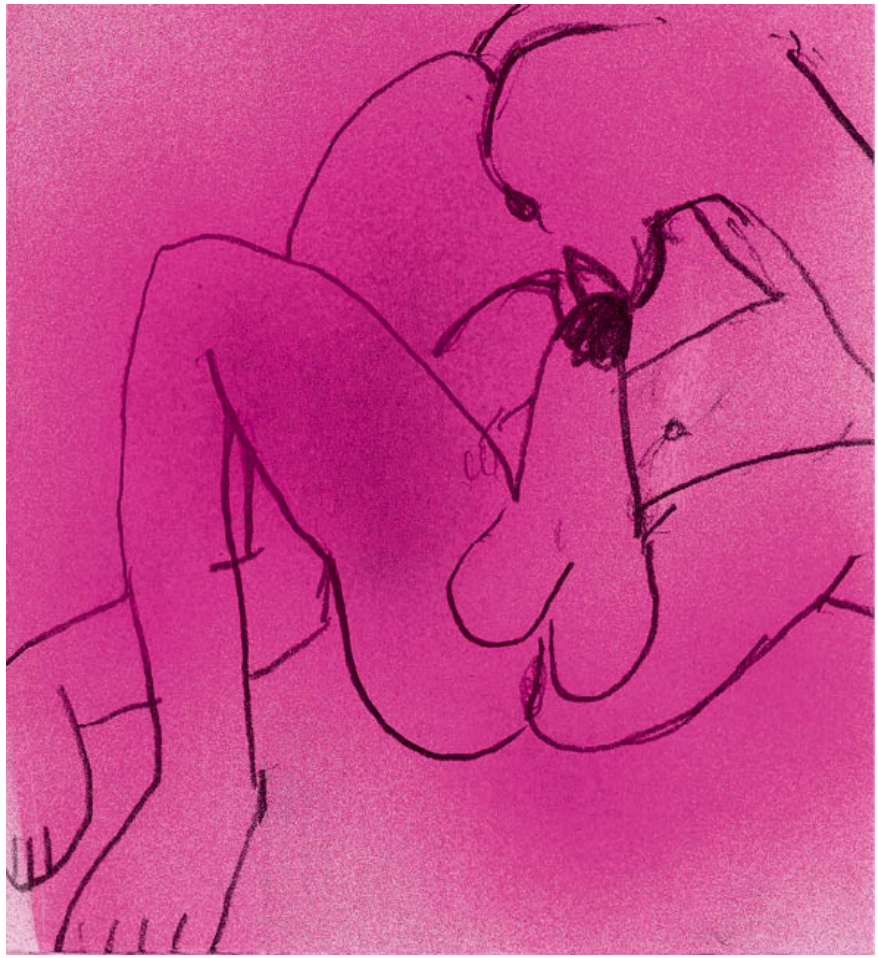
mă-ntreb pe unde eram.

nuș'. un' Ț-ai făcut rana asta urâtă?

perpeleam o bezea în vârful unui
umeraș de haine
și mi-am ars fruntea.

a, credeam că te-a lovit careva.

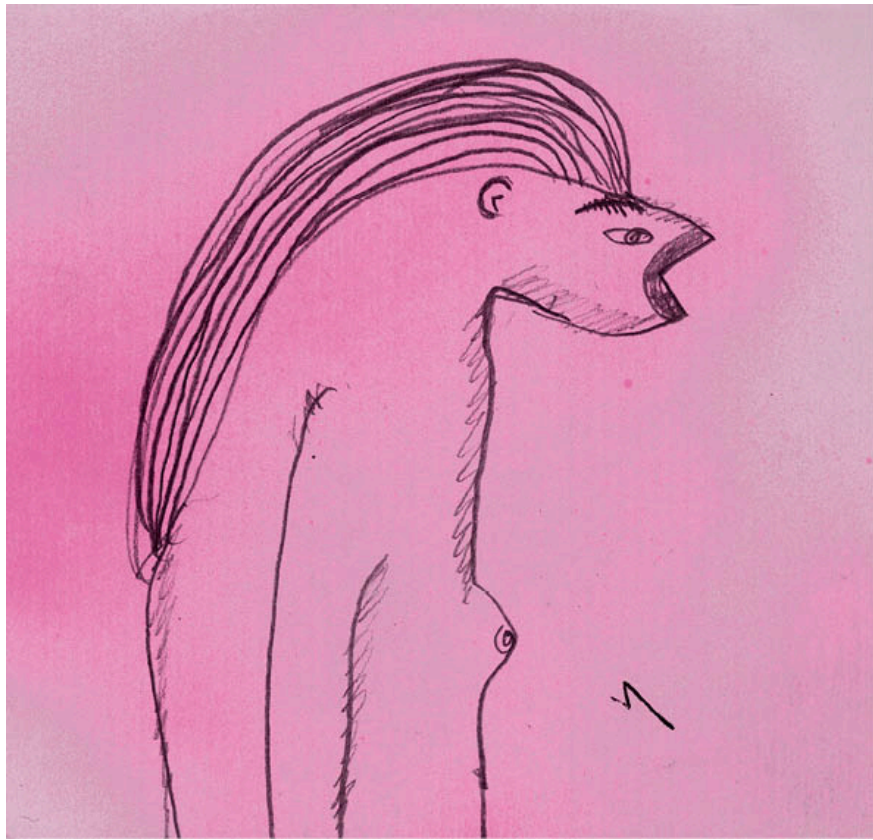
hă, i-am zis, hə hə.

poemele de dragoste ale lui Catul

îi citea poemele
le citea altor bărbați
apoi i le rupea
hlizindu-se
și se arunca pe spate
cu cracii desfăcuți pentru prima
pulă
disponibilă

dar Catul continua să-i scrie poeme
de dragoste
iar ea se futea cu sclavii
în ganguri și
când erau împreună ea-l
jefuia în timp ce el dormea
beat

îi lua la pulă versurile și
dragostea se
pișa pe podeaua
lui

Catul care
de altfel scria
poeme geniale
căzuse-n vraja
ei și
se spune că ea
cînd a început să
îmbătrînească l-a lăsat
s-a mutat pe o insulă
îndepărtată și s-a
sinucis

Catul era ca
majoritatea poezilor:
îl înțeleg și îl
iert pe
măsură ce-l
recitesc:
aflase
înainte de moarte
că e mai bine să
începi cu o
curvă

decît să sfîrșești
cu una

picioare

a venit într-un taxi
era ruptă.
asta într-una din zilele lungi
cînd eram factotum la May&Co.
frînt
zăceam
sugîndu-mi berea și o
priveam împrăștiată pe pat
cu fusta ridicată
mult deasupra genunchilor
mi-am supt berea și
m-am dus lîngă ea
i-am tras fusta mai sus:
ce priveliște
picioarele ei glorioase
dezgolate și neajutorate.

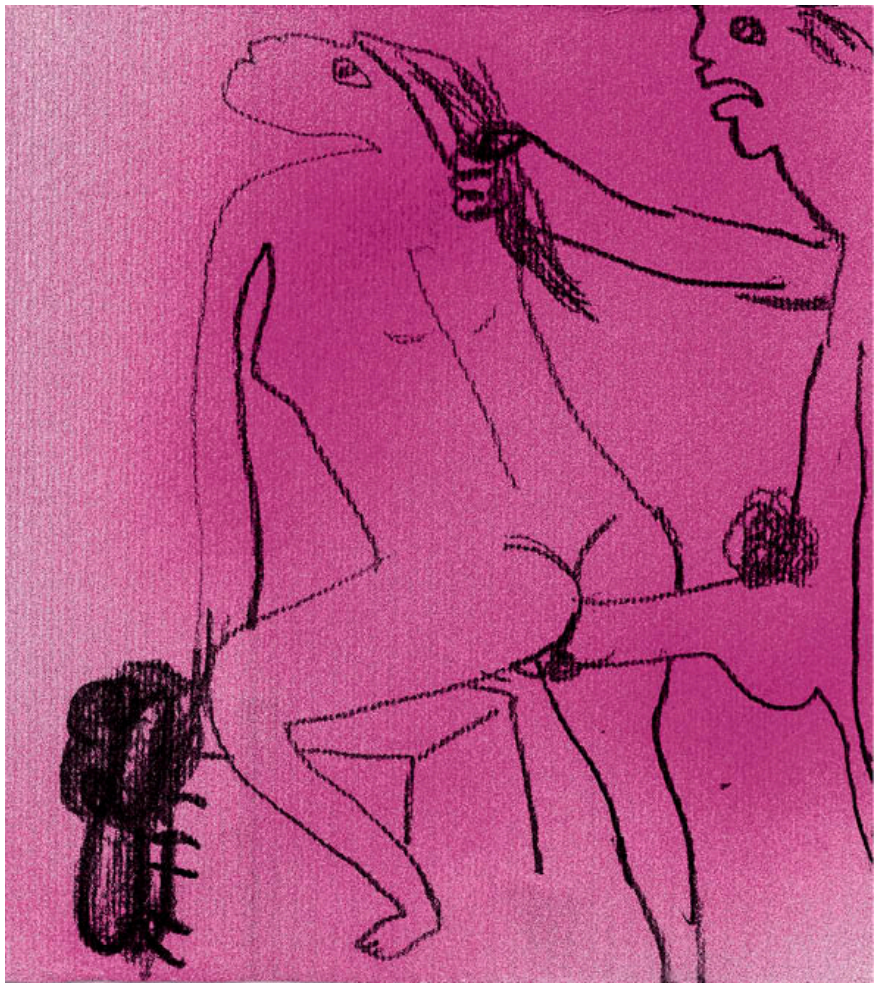
era o femeie minunată cu
picioare minunate.

am trăit lucruri bune împreună
și multe coșmaruri împreună
ani la rând

dar ei viața i
se părea prea grea;
a murit acu' 34
de ani și

de-atunci n-am văzut
picioare ca ale ei
deși nu m-am
oprit nici o
clipă din

căutat.

pentru marilyn m.

brusc transformat în cenușă strălucitoare,
albie a lacrimilor de vanilie
trupul tău le lumina bărbaților nopțile
întunecate
și-acum noaptea-n care ești e mai departe
de orice lumină
și-ntr-un fel sau altul, o să te uităm,
și nu e cinstit
dar aici pe-aproape sînt trupuri adevărate
și viermii tînjesc după oasele tale
iar asta li se întîmplă și urșilor
și elefanților, tiranilor și eroilor și
furnicilor și broaștelor,
și totuși, tu ne-ai dăruit ceva,
un fel de victorie,
de-aia-ți zic: e bine așa, iar acum

pune capăt doliului nostru;
uităm, cum uităm o floare ofilită
și aruncată, uităm, ne amintim,
așteptăm.

copile, copile, copile,
ridic paharul, îl țin ridicat
un minut întreg
și zîmbesc.

zeița de unu optzeșcinci

sînt mare
presupun că de-asta femeile mele par
mici
dar zeița asta de un metru optzeșicinci
care se-ocupă de imobiliare și artă
și ia avionul tocmai din Texas
ca să mă vadă
și eu iau avionul tocmai pînă în Texas
s-o văd –
uau, e mult la ea de apucat
și eu apuc din ea cît mai mult,
îi dau capul pe spate
trăgînd-o de păr,
sînt un adevărat macho,
îi sug buza de sus,
pizda,

sufletul,
mă cațăr pe ea și-i șoptesc,
„o să pompez în tine sucuri albe fierbinți.
n-am zburat pînă-n Galveston
ca să jucăm șah”

mai tîrziu zacem îmbîrligați
ca vița-de-vie
mîna mea stîngă pe sub perna ei
mîna mea dreaptă peste ea
îi țin strîns mîinile
și pieptul meu
burta
coaiele
pula
se-ncurcă-n toate ale ei
în întuneric
între noi trec raze
înainte și înapoi
înainte și înapoi
pînă cînd mă desprind de ea
și adormim.

e sălbatică
dar bună
zeița mea de unu optzeșcinci
mă face să rîd
rîsul unui mutilat

care încă mai vrea
dragoste,

și ochii ei binecuvântați
îi joacă în cap
ca izvoarele de munte
departe și adânc
răcoroși și buni.

ea m-a salvat de tot
ce nu-i aici.

viață bună

o casă în care trăiesc 7 sau 8 oameni
fentînd chiria.

o combină stereo pe care
n-o folosim niciodată
și niște bongouri pe care
nu le folosim niciodată
și ferestrele acoperite cu covoare
și-n timp ce fumezi
gîndacii ți se urcă pe cămașă
și se prăbușesc înapoi pe podea.

s-a-ntunecat și cineva
trimite pe-altcineva după mîncare.
mănînci și te culci. toată lumea se
culcă: pe podea, pe măsuțele de cafea,
pe canapele, în cadă. unul doarme chiar

afară, printre tufişuri.

apoi cineva se trezeşte şi spune
„hai să facem una!”

se mai trezesc cîţiva
„da, chiar, hai.”

„ok, hai, careva să-nvîrtă
vreo două, să-i dăm drumul!”

„o, da, daţi-i bătaie!”

tragem cîteva jointuri şi
ne culcăm la loc.

doar că schimbăm culcuşurile:
cada în locul canapelei, cei de pe
măsuţele de cafea se-ntind pe covor,
cei de pe pat pe podea, şi altcineva
se prăbuşeşte-n tufişuri şi Patty Hearst
încă n-a fost găsită, iar Tim
s-a supărat pe Allen şi nu mai
vorbeşte cu el.

una dintre cele mai fatabile

purta o perucă blondă platinată
fața îi era excesiv de pudrată
își zugrăvise gura cu o tonă de ruj
și gîtul ei era brăzdat de riduri dar
încă mai avea un cur de puștoaică
și picioare ok.
i-am ridicat rochia
i-am scos chiloțeeii albaștri și
în lumina televizorului
i-am pus-o de-a-mpicioarelele.
ne-am izbit de toți pereții
(fut mormintele, mă gîndeam, aduc
morții înapoi la viață,
e minunat,
minunat,
ca și cum ai mânca măslina reci

la 3 dimineața
în timp ce juma' de oraș e în flăcări)
și-am ejaculat.

voi băieți puteți să vă păstrați virginele
mie dați-mi babe futabile pe tocuri înalte
cu cururi care-au uitat să-mbătrânească.

sigur, pe urmă te cari repede
sau te îmbeți
ceea ce e același lucru.

în noaptea aia
am gîlgîit împreună vin
vreo cîteva ore și ne-am
uitat la televizor și
cînd ne-am culcat
ea și-a păstrat proteza în gură
pînă dimineață.

un poem de 56 de ani

am fost cu două doamne
în Venice
după mobilă de anticariat.
am parcat în spatele magazinului
și-am intrat cu ele-năuntru.
125\$ pentru un ceas,
700 pentru 6 scaune.
eu m-am lăsat păgubaș.

doamnele s-au tot fîțîit pe-acolo
studiind fiecare obiect.
doamnele aveau clasă.
i-am făcut uneia semn că plec
și-am ieșit.

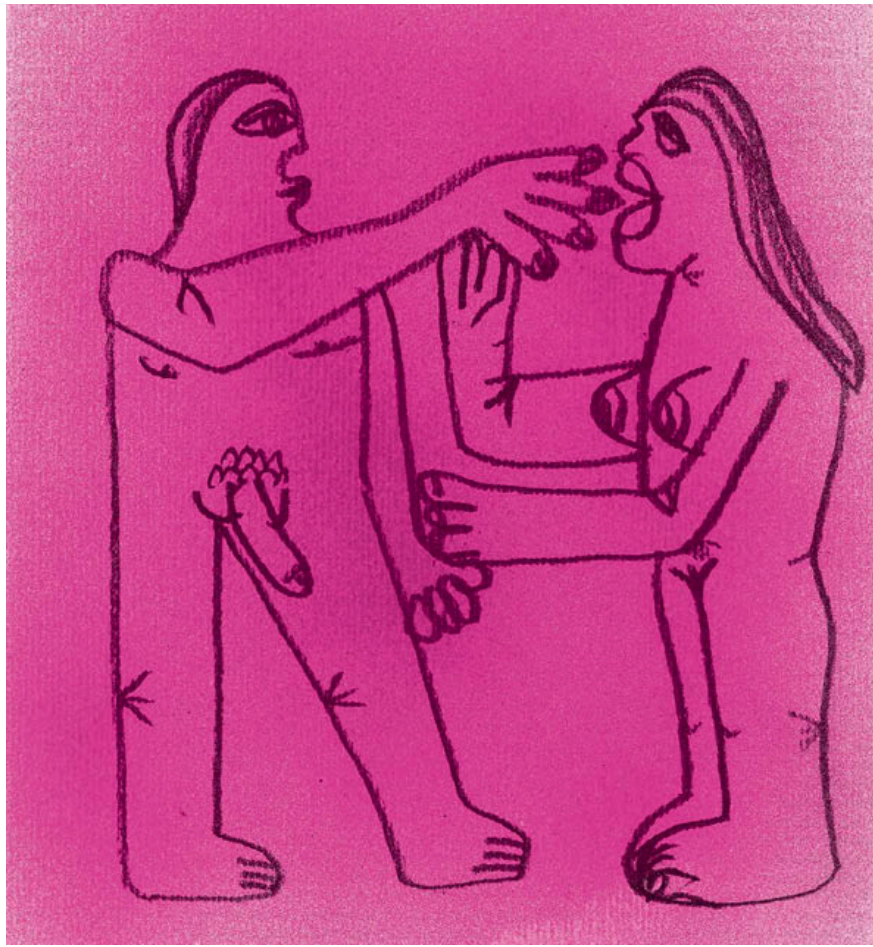
era duminică și nici în bar nu era

prea distractiv,
toți erau nervoși și tineri și
blonzi și palizi.
mi-am dat pe gât băutura,
am luat 4 sticle de bere
și m-am dus să le beau în mașină.

În timp ce-o terminam pe-a patra
au apărut doamnele.
m-au întrebat dacă sînt bine.
le-am spus că fiecare experiență
reprezintă ceva
și că m-au scos puțin din rutina
mea zilnică
întunecată.

cea pe care-o cunoșteam mai bine
își luase o masă cu tăblie de marmură
la 100\$.
avea propria ei afacere și era o
persoană civilizată.
destul de civilizată cît să se înțeleagă
cu un vecin care avea o dubiță
și-n timpul în care am stat
în apartamentul ei și-am băut
Zeller Schwarze Katz din 1974
s-au dus și-au luat masa.

mai târziu ea a vrut să știe ce cred

despre masă și i-am spus că e ok,
uneori și eu pierd 100\$ la curse.
ne-am băgat în pat și ne-am uitat
la televizor și în noaptea aceea n-am
reușit să ejaculez. cred c-a fost din
cauză că mă gîndeam la masa de marmură.
sînt sigur că de-asta. n-am nici un fel de
antichități la mine acasă, n-am avut
niciodată probleme sexuale la mine acasă.
poate uneori
dar foarte rar.
nu înțeleg toată afacerea asta cu antichități.

sînt sigur că e o mare
escrocherie.

dragostea e un câine venit din iad

picioare ca brînza
suflitul o ceașcă de cafea
mîini care urăsc tacurile
ochi ca agrafele de birou
prefer vinul roșu
mă plictisesc în avion
sînt pasiv în timpul cutremurelor
somnoros la înmormîntări
vomit la parade
sacrific mult la șah
sau cînd e vorba de pizdă
simt miros de pișat în biserici
nu mai pot să citesc
nu mai pot să dorm

ochi ca agrafele de birou

ochii mei verzi
prefer vinul alb

cutia mea cu prezervative
începe să mucegăiască
o desfac
Trojan-Enz lubrificate
pentru un plus de plăcere
o desfac și
îmi pun trei unul peste altul

pereții dormitorului meu sînt albaștri

Linda unde-ai plecat?
Katherine unde-ai plecat?
(iar Nina s-a dus în Anglia)

am multe unghiere și
Windex pentru curățat geamuri
ochi verzi
un dormitor albastru
un soare strălucitor ca o mitralieră
deasupra capului

toate astea-s ca o focă
zbătîndu-se între stîncile
îmecate în petrol deversat
și-n jurul ei Fanfara din Long Beach

își face numărul

la 3:36 dup-amiază

e un ticăit în spatele meu
dar nici un ceas
e ceva care se târăște
pe lînga nara mea stîngă:
amintiri din avion

mama mea are dinți falși
tatăl meu are dinți falși
și-n fiecare duminică a vieții lor
scot covoarele afară
ceruiesc podelele
și pun covoarele la loc

și Nina e în Anglia
Irene a plecat cu o organizație
umanitară
și eu îmi iau ochii mei verzi
și mă-ntind în dormitorul albastru

diseară

„poemele tale despre femei vor rezista
50 de ani după ce gagicile vor fi dispărut”
îmi zice editorul la telefon.

dragă editorule:
se pare că gagicile
deja au dispărut.

înțeleg ce vrei să spui

dar dă-mi o femeie vie
în seara asta
una care să pășească pe podea
înspre mine

și poți să-mi iei toate poemele

alea bune
alea proaste
și tot ce-o să scriu.

înțeleg ce vrei să spui

tu înțelegi ce vreau eu să spun?

